ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ' 25 ΙΟΥΛΙΟΥ 1928 ΑΡΙΘ 29—30

ΝΟΜΟΣ 3615

Περὶ ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως τῶν ἐν ταῖς Νέαις Χώραις τῆς Ἑλλάδος Μητροπόλεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.*)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 75 τοῦ Συντάγματος, ἐκδίδομεν τὸν ἑπόμενον νόμον, ψηφισθέντα ὑπὸ τῆς Βουλῆς.

Ἄρθρον 1.

Ἅπασαι αἱ ἐν ταῖς Νέαις Χώραις τῆς Ἑλλάδος Μητροπόλεις τοῦ Ἁγιωτάτου Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἀναγνωρίζουσιν ὡς διοικητικὴν αὐτῶν ἀρχὴν τὴν ἐν Ἀθήναις Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ὀρθοδόξου Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἰς ἣν ἀνατίθεται ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἡ διοίκησις αὐτῶν, τηρουμένων τῶν ἐπ' αὐτῶν κανονικῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ.

Ἄρθρον 2.

Οἱ Μητροπολῖται τῶν Νέων Χωρῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐξομοιούμενοι κατὰ πάντα πρὸς τοὺς Μητροπολίτας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπεκτεινομένου γενικῶς καὶ ἐπ' αὐτῶν τοῦ Καταστατικοῦ νόμου:

α') Μετέχουσι τῆς ἐν Ἀθήναις Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας παρεδρεύοντες κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης.

β') Μετέχουσι τῆς ἐν Ἀθήναις Ἱερᾶς Συνόδου ἥτις οὕτω σύγκειται ἐξ ἐννέα μελῶν ἰσοψηφίων, ὧν πέντε μὲν ἐκ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ἀρχιερέων τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῶν ἐχόντων ἐπισκοπὰς καὶ τέσσαρες ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν τῶν Νέων Χωρῶν, τῶν ἐχόντων Μητροπόλεις. Τῶν ἐννέα τούτων μελῶν εἷς εἶνε πρόεδρος καὶ ὀκτὼ σύνεδροι. Καὶ Πρόεδρος μὲν εἶνε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, οἱ δὲ σύνεδροι καλοῦνται ἀλληλοδιαδόχως παρὰ τῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὴν τάξιν τῶν πρεσβείων τῆς Ἀρχιερωσύνης, διατηρουμένης ἐνὶ ἑκάστῳ ἐν ταῖς συνεδρίαις καὶ τῆς τάξεως τοῦ ἰδίου βαθμοῦ.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος εὑρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ ἂν ὦσι παρόντες πέντε σύνεδροι, αἱ δὲ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειονοψηφίαν. Ὅταν ὅμως ἡ Διαρκὴς Σύνοδος λαμβάνῃ ἀποφάσεις ὡς δικαστήριον ἀπαιτεῖται νὰ παρίστανται ὅλα τὰ μέλη τῆς Συνόδου.

Ἡ Συνοδικὴ περίοδος ἄρχεται τὴν 1ην Ὀκτωβρίου ἑκάστου ἔτους.

γ') Δύο τῶν Μητροπολιτῶν τῶν Νέων Χωρῶν, τῶν παρεδρευόντων ἐν τῇ Διαρκεῖ Συνόδῳ παρεδρεύουσι καὶ ἐν τῷ διοικητικῷ συμβουλίῳ τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνοδικῆς αὐτῶν παρεδρίας, ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δύο δὲ ἕτεροι ἐκ τῶν αὐτῶν Μητροπολιτῶν, ὧν ὁ εἷς ἀναπληρωματικός, ἐν τῷ Ἐποπτικῷ Συμβουλίῳ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαιδεύσεως.

δ') Δικάζονται καθ' ὃν τρόπον καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ε') Ἐκλέγονται καθ' ὃν τρόπον καὶ οἱ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀρχιερεῖς ἐκ καταλόγου ἐκλεξίμων, ἀπαγορευομένης τῆς ἀπὸ Μητροπόλεως εἰς Μητρόπολιν μεταθέσεως. Μόνον ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ πλήρωσις χηρευούσης τινὸς μονίμου Μητροπόλεως τῶν Νέων Χωρῶν διενεργεῖται ἀποφάσει τῆς Συνόδου δι' ἀποκαταστάσεως ἐκ τῶν ἐν Ἑλλάδι προσφύγων Ἀρχιερέων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἢ διὰ μεταθέσεως Ἀρχιερέως κα ἔχοντος προσωρινὴν Μητροπολιτικὴν ἕδραν, ἢ ἐκ τῶν ἤδη ὑπαρχόντων βοηθῶν Ἐπισκόπων, καταργουμένου τοῦ θεσμοῦ τῶν βοηθῶν ἐπισκόπων ἅμα τῇ προαγωγῇ αὐτῶν. Μέχρι τῆς προαγωγῆς αἱ ἀποδοχαὶ αὐτῶν καταβάλλονται παρὰ τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλ. Ταμείου κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 35 ἐδάφ. 1 τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 31 Δεκεμβρίου 1923. Αἱ προσωριναὶ Μητροπόλεις αἱ συσταθεῖσαι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 4427 Διεκπ. 2661 καὶ ἡμερομηνίαν 6 Νοεμβρίου 1924 Πατριαρχικῆς ἐγκυκλίου χηρεύουσαι συγχωνεύονται πρὸ τὰς ἐξ ὧν ἀπεσπάσθησαν μονίμους.

*) Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, τευχ. Α' ἀριθμ. 123, 12 Ἰουλίου 1928

Ἄρθρον 3.

Ἐπεκτείνεται ὁ «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» νόμος τῆς 17 Νοεμβρίου 1923 καὶ εἰς τὰς Νέας Χώρας. Ὁ νόμος οὗτος τίθεται εἰς ἐφαρμογὴν ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει διὰ Διαταγμάτων βαθμηδὸν ἐκδιδομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων, ἰδιαιτέρως δι' ἑκάστην Μητροπολιτικὴν περιφέρειαν.

Ἄρθρον 4.

Ὁ παρὼν νόμος δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν διὰ τὸ ἐν Κρήτῃ ἰσχύον ἐκκλησιαστικὸν καθεστώς.

Ὁ παρὼν νόμος ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ παρ' Ἡμῶν σήμερον ἐκδοθείς, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκτελεσθήτω ὡς νόμος τοῦ Κράτους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰουλίου 1928.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας

ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ

Ὁ ἐπὶ τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων Ὑπουργὸς

Κ. Γόντικας

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰουλίου 1928.

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς

Π. Πετρίδης

ΕΚΘΕΣΙΣ

τῆς Κοινοβουλευτικῆς ἐπὶ τῆς Παιδείας Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ σχεδίου νόμου «περὶ ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως τῶν ἐν ταῖς Νέαις Χώραις της Ἑλλάδος Μητροπόλεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου».

Πρὸς τὴν Βουλὴν

Ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῶν ἀπελευθερωτικῶν τοῦ 1912 καὶ 1913 πολεμων ἐτέθη ἀμεσως ἐπὶ ταπητος το ζητημα τῆς διακυβερνήσεως τῶν Μητροπολεων των Νέων Χωρῶν. Ὡς πρώτη σκεψις ἐπρυτανευσε τότε ἡ χειραφετησις αὐτῶν και ἡ προσαρτησις των εἰς τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλαδος. Ἠτο ἄλλως τε ἡ λυσις αὐτη ἡ κρατουσα κανονικη ἀρχη ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησιᾳ ἀνέκαθεν, ὅπως διετυπώθη ὑπὸ τοῦ ιζ' κανόνος της Δ' Οἰκουμενικης Συνόδου καὶ ἐπανελήφθη ὑπο τοῦ λά κανονος της Πενθέκτης Συνόδου. Ὁσάκις δηλαδη ἔν τινι χώρᾳ ἐπήρχετο πολιτικὴ μεταβολη ἐπηκολουθει και θρησκευτικὴ διαρρύθμισις σύμφωνος «τοῖς πολιτικοῖς καὶ δημοσίοις τύποις». Ἡ αρχη αὐτη ἐτηρήθη και κατὰ τὴν δια πατριαρχικῶν καὶ συνοδικῶν Τόμων ἀνακήρυξιν τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιων τῶν χωρῶν ἐκεινων, αἱ ὁποῖαι ἀπελευθερωθεῖσαι ἀπο το τουρκικον Κράτος ἀπε έλεσαν ἴδια Κράτη ἤτοι τῆς Ἑλλαδος τῳ 1850, τῆς Σερβιας τῷ 1879, της Ρουμανίας τῳ 1882. Ἡ κανονικὴ αὕτη ἀρχὴ ἐφηρμοσθη ὡς ἦτο ἑπόμενον καὶ κατὰ τὴν προσάρτησιν τῆς Ἑπτανήσου εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Θεσσαλιας καὶ μικροῦ μέρους τῆς Ἠπείρου, ὅτε ἐπηκολουθησε και ἡ ἐκκλησιαστικὴ αὐτῶν προσάρτησις διὰ πατριαρχικῶν καὶ συνοδικῶν πράξεων. Τοῦτ' αὐτὸ συνέβη καὶ διὰ τὰς ὀρθοδόξους Μητροπόλεις τῆς Πολωνίας (1924), τῆς Βεσσαραβίας, τῆς Βοσνίας καὶ Ἐρζεγοβινης. Καὶ ἦτο ἑπόμενον, ὅτι ἡ αὐτὴ οδὸς ἔπρεπε να ἀκολουθηθῇ καὶ διὰ τὰς Μητροπόλεις τῶν Νεων Χωρῶν. Δυστυχῶς τὰ ἐπακολουθήσαντα γνωστὰ γεγονοτα τῆς τελευταίας δωδεκαετίας, οἱ συνεχεῖς ἐσωτερικοὶ καὶ ἐξωτερικοὶ ἀγῶνες ἔστρεψαν τὴν προσοχὴν τῶν ἑκάστοτε Κυβερνήσεων εἰς ἄλλα ζητήματα καὶ ἀνεβαλον τὴν λύσιν τοῦ ζωτικωτάτου τούτου διὰ τὰς Νεας κυρίως Χώρας ζητήματος.

Τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν ἐπηκολούθησεν ἡ ἐκρίζωσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ τοῦ Πόντου, τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης καὶ ἡ ἀπογύμνωσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Τὸ ζήτημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως τῶν Νέων Χωρῶν προσλαμβάνει οὕτω νέαν μορφήν· ἄρδην μετεβλήθησαν αἱ βάσεις ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ἐστηριζετο μια χειραφέτησις τῶν Μητροπόλεων τῶν Νέων Χωρῶν ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Πρόσφατοι εἶνε εἰς τὴν μνήμην ὅλων οἱ ἀγῶνες τῆς Ἑλληνικῆς ἐν Λωζάνῃ Ἀντιπροσωπείας πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν τουρκικῶν ἀξιώσεων περὶ «ἀπομακρύνσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μεθ' ὅλων τῶν ὀργάνων και θεσμοθετημένων σωμάτων του», οἱ ὁποῖοι ἐστεφθησαν, κατόπιν ὑπερανθρώπων προσπαθειῶν, ὑπὸ ἐπιτυχίας. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐσώθη, ἀλλ' ἀμεσως ἐπανῆλθεν ἐπὶ τάπητος τὸ ζήτημα τῆς διοικήσεως τῶν Μητροπόλεων των Νέων Χωρῶν.

Ἐγένοντο ἐπανειλημμέναι ἀπόπειραι καθορισμοῦ τρόπου καὶ συστήματος διοικήσεως αὐτῶν, προὐτάθησαν δὲ διάφοροι λύσεις. Δυστυχῶς ὅμως αἱ Μητροπόλεις ἐξηκολούθησαν μένουσαι ἄνευ Κεντρου, και ἄνευ διοικήσεως αἱ δυσχερειαι αὐτῶν ηὔξανον. Ἐπὶ πλέον αἱ χειροτονίαι Ἀρχιερέων ὑπο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχειου ἐξηκολούθουν εἰς βαρος τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου. Οὐχὶ δὲ ὀλίγαι προστριβαὶ ἐγεννῶντο συχνα καὶ ἐκ χειροτονιῶν ἱερέων ὑπὸ ἀρχιερέων τῶν Νεων Χωρῶν.

Αἱ κυριώτεραι τῶν λύσεων τῶν ἀφορωσῶν τὴν ἐκκλησιαστικην διοίκησιν τῶν Νεων Χωρῶν εἶναι αἱ ἑξῆς:

Α'. Χειραφέτησις καὶ προσάρτησις τῶν Μητροπόλεων τῶν Ν. Χωρῶν εἰς τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἐγένετο διὰ την Ἐκκλησίαν τῆς Ἑπτανήσου, τῆς Θεσσαλίας, συμμετεχόντων τῶν Μητροπολιτῶν τῶν Ν. Χωρῶν τόσον εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον Ἀθηνῶν, ὅσον και εἰς την διοικησιν τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου.

Β'. Τήρησις τοῦ νῦν Ἐκκλησιαστικοῦ καθεστῶτος τοῦ κρατοῦντος ἐν ταῖς Ἐπαρχιαις των Ν. Χωρῶν, καθ' ὃ αὗται διοικοῦνται ὑπο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἄνευ συμμετοχης τῆς Ἱεραρχίας τῶν Ν. Χωρῶν, ὑπὸ Ἀρχιερεων οἱ ὁποῖοι κατα συγκυρίαν εὑρέθησαν ἐν Κωσταντινουπολει και συγκροτοῦσιν ἐκεῖ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.

Γ'. Διαίρεσις τῶν επαρχιῶν εἰς 5 θέματα Θράκης, Μακεδονίας, Ἠπείρου, Νησων Αἰγαιου και Κρήτης μὲ Συνόδους τακτικὰς ἐχούσας πασας τὰς ἐξουσίας

καὶ τὰς εὐθύνας τὰς ὁποίας οἱ Ἱ. Κανόνες καθορίζουσιν. Αὗται ἐκλέγουσι καὶ διορίζουσι τοὺς Ἀρχιερεῖς τοῦ θέματος, τῆς μὲν ἐκλογῆς αὐτῶν ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου, τῆς δὲ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐκκαλουμένης εἰς τὸ Πατριαρχεῖον. Σύστημα κατ' ἐξοχὴν ἀποκεντρωτικὸν τὸ ὁποῖον ἐνδεχομένως ὑπὸ διαφορετικὰς συνθήκας θὰ ἦτο τὸ ἐπωφελέστερον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ μᾶλλον σύμφωνον πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας.

Δ'. Ἵδρυσις διαρκοῦς Συνόδου ἐν Θεσσαλονίκῃ, εἰς ἣν θὰ μετεβιβάζετο ἐπιτροπικῶς ἡ ἐπὶ τῶν Νέων Χωρῶν Πατριαρχικὴ ἐξουσία, ἵδρυσις Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου τῶν Ν. Χωρῶν, βαθμιαία κατάργησις τῶν κριθεισῶν ὑπεραρίθμων Μητροπόλεων καὶ καθιέρωσις τῆς συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας κατ' ἔτος μὲ εὐρυτάτην δικαιοδοσίαν διοικητικὴν καὶ δικαστικήν. Εἶναι σύστημα τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον θὰ ἐδημιούργει δευτέραν ἐν τῷ Κράτει Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ ἀντίκειται εἰς τὴν προσπάθειαν πρὸς ἀφομοίωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν Παλαιᾶς καὶ Νέας Ἑλλάδος. Ἀπεκρούσθη ἐντόνως ἰδίᾳ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διότι θὰ ἐδημιούργει, τώρα ἐφαρμοζόμενον, ὅπως καὶ ἡ κατὰ θέματα διοίκησις, λίαν ἐπικίνδυνον ἀνταγωνισμὸν μεταξὺ τῶν δύο ἐν τῷ Κράτει Ἐκκλησιῶν.

Ὑπὲρ ὅλων τῶν προεκτεθεισῶν λύσεων συντρέχουσιν ὁμολογουμένως λόγοι ἰσχυροὶ καὶ ἀπὸ κανονικῆς καὶ ἀπὸ διοικητικῆς ἀπόψεως. Δυστυχῶς ὅμως οὐδεμία τῶν ἀπόψεων τούτων λύει τὸ ζήτημά μας·

καὶ Ε'. Ἡ πλήρης διοικητικὴ ἀφομοίωσις τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ν. Χωρῶν πρὸς τὴν τῆς Π. Ἑλλάδος διὰ τῆς συμμετοχῆς τόσον εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῶν Ἀθηνῶν ὅσον καὶ εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου τῶν Μητροπολιτῶν τῶν Ν. Χωρῶν, διατηρουμένης ὅμως τῆς ψιλῆς δικαιοδοσίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐπὶ τῶν Ἀρχιερέων τῶν Ν. Χωρῶν καὶ ἐκδηλουμένης εἰς ὡρισμένα σημεῖα ἐφ' ὅσον περὶ μεταφορᾶς τῆς ἕδρας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως οὔτε σκέψις εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ, διότι ὁ θεσμὸς αὐτοῦ, ἑδρεύοντος ἐξ ἀρχῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀπορρέει ἐκ τριῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῆς Β' (κανὼν β'), τῆς Δ' (κανὼν κη') καὶ τῆς Πενθέκτης (κανὼν λθ'), εἶναι δὲ ἀσύμφορος καὶ ταπεινωτικὴ διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ ἐπιβάλλεται ὄχι μόνον ἡ διατήρησις αὐτῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνίσχυσις αὐτῆς καὶ δι' ἄλλων μὲν μέσων, ἰδίᾳ δὲ διὰ τῆς μὴ ἀποσπάσεως ἀπ' αὐτοῦ τῶν ἐπαρχιῶν τῶν Νέων Χωρῶν, ὁπότε ἀπογυμνοῦται τελείως ὁ Οἰκουμενικὸς Θρόνος καὶ ἀρχιερέων καὶ πληθυσμῶν.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ θέσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἶναι ἀξιοθρήνητος σήμερον, ἀλλὰ τὸ κῦρος αὐτοῦ, κῦρος πανορθόδοξον, ἅμα καὶ παγχριστιανικόν, δὲν ἔπαυσεν ὑφιστάμενον ἐν τῇ συνειδήσει σύμπαντος τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου. Αἱ ἐν Ἑλλάδι Μητροπόλεις αὐτοῦ ἀποτελοῦν ἔρεισμα τοῦ Πατριαρχείου. Ὁ ἐλάχιστος ἐν Κωνσταντινουπόλει ὀρθόδοξος κόσμος δὲν ἐπαρκεῖ νὰ στηρίξῃ τὴν ζωὴν καὶ τὸ γόητρον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἀναγκαίως θὰ καταπέσῃ διὰ τῆς χειραφετήσεως τῶν Μητροπόλεων τῶν Νέων Χωρῶν ἡ ἱστορικὴ αἴγλη καὶ ἡ λαμπρότης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἐλπίζομεν ὅλοι νὰ ἐπιδιώξωμεν τὴν βελτίωσιν τῶν μετὰ τῆς Τουρκίας σχέσεων ἐκ τῆς ὁποίας θὰ ἐξαρτηθῇ ἀσφαλῶς καὶ ἡ τόνωσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Τὴν τελευταίαν λύσιν ἔρριψεν εἰς τὸ μέσον κληρικός, περὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν ἐντριβέστατος, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, διετύπωσε δὲ ταύτην τὸ νομοσχέδιον τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, τὸ ὁποῖον τίθεται ἤδη ὑπὸ τὴν ψῆφον ὑμῶν. Εἶναι σταθερὰ καὶ ἀμετάτρεπτος ἡ ἀπόφασις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν ἐχόντων γνώμην ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου νὰ διατηρηθῇ ἔστω καὶ σκιώδης ἡ πνευματικὴ δικαιοδοσία τοῦ Πατριαρχείου ἐπὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι Μητροπόλεων αὐτοῦ καὶ Ἐπισκοπῶν. Καὶ διὰ τοῦτο ἔπρεπε νὰ εὑρεθῇ σύστημα συμβιβάζον τὰ πράγματα χωρὶς νὰ διακοπῶσιν ἐντελῶς οἱ πνευματικοὶ δεσμοὶ τῶν Ἀρχιερέων τῶν Ν. Χωρῶν μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀλλ' αἱ μὲν Μητροπόλεις χωρὶς νὰ ἀποσπαθῶσιν ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην θὰ διοικῶνται κανονικῶς, θὰ τεθῇ δὲ τέρμα εἰς τὴν ἐπικρατοῦσαν ἀπερίγραπτον ἀνωμαλίαν, τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ θεραπεύσῃ μήτε ἡ ἵδρυσις ἰδίας Συνόδου ἐν Θεσσαλονίκῃ, μήτε ἡ διοίκησις κατὰ θέματα, ἐφ' ὅσον μάλιστα διὰ τὴν τελευταίαν ταύτην κατὰ θέματα διοίκησιν παρουσιάζονται σήμερον συνταγματικὰ κωλύματα ἀνυπέρβλητα. Αὐτὸ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀναγνωρίζει ὅτι δὲν δύναται νὰ κυβερνᾷ ἀμέσως Μητροπόλεις ἀνηκούσας εἰς ξένον κράτος. Μήπως ἐν τῇ πραγματικότητι δὲν ὑφίσταται ἤδη διοικητικὴ ἀφομοίωσις ἐν μέρει τῶν Μητροπόλεων τῶν Νέων Χωρῶν πρὸς τὰς τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος; (Γενικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον, Διοίκησις Μονῶν Νέας Ἑλλάδος, Ἐποπτικὸν Συμβούλιον Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως, Συμμετοχὴ Μητροπολιτῶν Νέων Χωρῶν εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου);

Παραθέτομεν ἐνταῦθα τὴν γνώμην τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου, τονίζοντος μετὰ πάσης δυνατῆς σαφηνείας τὰ τοῦ ζητήματος τούτου:

«Κατὰ τὸ σχέδιον τοῦτο, χωρὶς νὰ διακόψωσιν ἐντελῶς τοὺς πνευματικοὺς δεσμούς των μετὰ τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου αἱ Μητροπόλεις τῶν λεγομένων Ν. Ἑλληνικῶν Χωρῶν, ἤτοι Μακεδονίας, Θράκης, Ἠπείρου καὶ Νήσων, ἑνοῦνται διοικητικῶς μετὰ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας της Ἑλλάδος. Τὸ Πατριαρχεῖον ἀναθέτει τὴν διοίκησιν τῶν εἰρημένων Μητροπόλεων εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἑπομένως παραιτεῖται εἰς τὸ ἑξῆς οἱασδήποτε ἀσκήσεως διοικητικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐξουσίας ἐπ' αὐτῶν. Τὴν ἐξουσίαν ταύτην θὰ ἀσκῇ ἡ Ἱ. Σύνοδος, ἧς θὰ μετέχωσι, τούτου ἕνεκα, καὶ οἱ Ἀρ-

χιερεῖς τῶν εἰρημένων Μητροπόλεων. Ὁ τρόπος τῆς συμμετοχῆς των ἔχει περιορισμούς τινας, σχετιζομένους πρὸς τὴν ὕπαρξιν προσωρινῶν Μητροπόλεων, τοιούτων ὁποῖαι, τεσσαράκοντα τὸν ἀριθμόν, ἐν ἔτει 1833 εἶχον ἱδρυθῆ καὶ ἐν τῇ Αὐτοκεφάλῳ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος χάριν τῶν τότε προσφύγων ἐκ Τουρκίας Ἀρχιερέων. Ἐκ τῆς ὑπάρξεως τοιούτων Μητροπόλεων ἐν ταῖς Ν. Χώραις καὶ Ἀρχιερέων εἴτε ἄνευ θέσεως, εἴτε βοηθῶν, οἵοι ἐχειροτονήθησαν ἐσχάτως, ἐξηρτήθη ὡρισμένη διάταξις περὶ τῆς πληρώσεως χηρευουσῶν ἑδρῶν ἐν ταῖς Ν. Χώραις. Ἀλλ' ἐτέθη θεμελιώδης καὶ ἀπαράβατος διάταξις καθ' ἣν ἀπαγορεύεται μὲν ἡ μετάθεσις Ἀρχιερέων ἀπὸ Μητροπόλεως μονίμου εἰς Μητρόπολιν μόνιμον, ἀπαγορεύεται δ' ὡσαύτως ἡ πλήρωσις προσωρινῆς ἕδρας αὐτοδικαίως συγχωνευομένης μετὰ τῆς ἐξ ἧς ἀπεσπάσθη. Οὕτω δὲ ἂν ἐφηρμόζετο τὸ ἐν λόγῳ σχέδιον αἱ νῦν χηρεύουσαι Μητροπόλεις Φιλιατῶν καὶ Μετσόβου θὰ κατηργοῦντο, θὰ ἐτίθετο δ' ὁριστικῶς τέρμα εἰς τὰς χειροτονίας νέων Ἀρχιερέων.

«Εἶναι δὲ προφανὲς ὅτι διὰ τοῦ σχεδίου δὲν θίγονται ἀπολύτως τὰ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς πρὸς τὴν πλήρωσιν τῶν ἐν αὐτῇ χηρευουσῶν Ἀρχιερατικῶν ἑδρῶν. Τὸ μόνον νέον κατὰ τὸ σχέδιον εἶναι τοῦτο, ὅτι τῆς ἐκλογῆς θὰ μετέχωσι καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τῶν Ν. Χωρῶν, οἱ μέλλοντες νὰ παρακάθηνται ἐν τῇ Ἱ. Συνόδῳ, ὅπως τῆς καταστάσεως Ἀρχιερέων τῶν Ν. Χωρῶν θὰ μετέχωσιν ἑκάστοτε τὰ ἐκ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας συνοδικὰ μέλη. Διότι ἐν τῇ πραγματικότητι μία θὰ ἀποτελεσθῇ Ἐκκλησία ἐν Ἑλλάδι διὰ τῆς διοικητικῆς ταύτης ἀφομοιώσεως ἐν μέρει ὑφισταμένης ἤδη καὶ διὰ τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου, εἰς ὃ ἐσχάτως, κατὰ νόμον, ἐπανῆλθον οἱ καὶ ἄλλοτε ἐν αὐτῷ παρακαθήμενοι Ἀρχιερεῖς τῶν Ν. Χωρῶν. Οἱ Ἀρχιερεῖς οὗτοι διοικοῦσι τὰς Μονὰς τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, ὡς οἱ Ἀρχιερεῖς ταύτης διοικοῦσι τὰς ἐν Ἑλλάδι Μονὰς τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου. Ἐν γενικωτέρᾳ ἐννοίᾳ πρόκειται περὶ Διοικήσεως τῶν Μονῶν.

«Βεβαίως δὲν χειραφετοῦνται πλήρως καὶ ἀπολύτως αἱ Μητροπόλεις τῆς Μακεδονίας, Θράκης, Ἠπείρου καὶ Νήσων καθ' ὃν τρόπον ἐχειραφετήθησαν αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ Ἐπαρχίαι τῆς Ἑπτανήσου, εἶτα δὲ τῆς Θεσσαλίας, ἐν μέρει δὲ καὶ τῆς Ἠπείρου, καὶ δύναται ἐκ πρώτης ὄψεως νὰ ὑπολάβῃ τις ὅτι ἡ διοικητικὴ ἀφομοίωσις δὲν ἐμφανίζεται ἀπολύτως σύμφωνος πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν Ἱ. Κανόνων. Ἀπολύτως σύμφωνος πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις ταύτας θὰ ἦτο ἡ διακοπὴ παντὸς δεσμοῦ τῶν ἐν λόγῳ Μητροπόλεων πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ἀλλ' ὡς ἤδη εἴπομεν πρόκειται περὶ ἔργου μᾶλλον οἰκονομίας, χάριν τοῦ Πατριαρχείου, χωρὶς ἐκ τῆς τοιαύτης οἰκονομίας νὰ πάσχῃ τι τὸ Αὐτοκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Δὲν πρέπει νὰ διαφεύγῃ ἡμᾶς τὸ κρισιμώτατον τῆς θέσεως ἐν ᾗ διατελεῖ τὸ Πατριαρχεῖον, ἔχομεν δὲ ὑπέρτατον καὶ Ἐκκλησιαστικὸν ἀλλὰ καὶ Ἐθνικὸν συμφέρον νὰ διασώσωμεν τὸ Πατριαρχεῖον.

«Μετὰ τὴν Ἀραβικὴν κατάκτησιν τῆς Ἀνατολῆς, κυρίως εἰπεῖν, εἶχον καταργηθῇ τὰ τρία ἔνδοξα Πατριαρχεῖα. Ἐπὶ αἰῶνας μακροὺς ἐν ὅλῳ ἐν τῷ Πατριαρχείῳ λ.χ. Ἀλεξανδρείας ὑπῆρχεν εἷς μόνος Ἐπίσκοπος, ὁ Πατριάρχης· ἐπὶ περιόδους ὁλοκλήρους τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας ἐστερεῖτο Πατριάρχου. Οὐχὶ δὲ σπανίως οἱ Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς ἥδρευον ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἀλλὰ τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως δὲν ἠθέλησε ποτὲ νὰ καταργήσῃ τὰ ἄλλα Πατριαρχεῖα. Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἐξέλεγε καὶ ἔπαυε πολλάκις Πατριάρχας, οἵτινες ἐν Κωνσταντινουπόλει διατρίβοντες μετεῖχον τῶν Συνόδων τοῦ Πατριαρχείου καὶ διὰ διοικητικὰ πολλάκις ζητήματα. Ἐπαύθη Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἀπουσίασε πλέον τῶν ἓξ μηνῶν ἐκ τῆς ἕδρας του. Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι κατηργήθη τὸ Αὐτοκέφαλον τῶν Πατριαρχείων. Ἡ Μητρόπολις Χαλεπίου κινδυνεύουσα ἐκ τῆς Λατινικῆς προπαγάνδας οὐχὶ ἅπαξ ὑπήχθη ὑπὸ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀποδοθεῖσα πάλιν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διῴκει ἐν τῇ πραγματικότητι τὰ λοιπὰ Πατριαρχεῖα χωρὶς ἐκ τούτου νὰ πάθῃ τι, ἐπαναλαμβάνομεν, τὸ αὐτοκέφαλον αὐτῶν.

»Δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ διαφεύγωσιν ἡμᾶς οἱ ἰδιαίτεροι δεσμοὶ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ὁ Συνοδικὸς Τόμος τοῦ 1850 ἐπιβάλλει εἰς τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν νὰ ἀναφέρηται εἰς τὸ Οἰκομμενικὸν Πατριαρχεῖον «ἐν τοῖς συμπίπτουσιν Ἐκκλησιαστικοῖς πράγμασι τοῖς δεομένοις συσκέψεως καὶ συμπραξεως πρὸς κρείττονα οἰκονομίαν καὶ στηριγμὸν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας», εἶνε δὲ γνωστὸν ὅτι δύο Μητροπολῖται Ἀθηνῶν ἐσχάτως ἐποιήσαντο ἔκκλησιν πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον χωρὶς ἐκ τούτου νὰ πάθῃ τι τὸ Αὐτοκέφαλον τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας.

»Ἐπιτραπήτω ἡμῖν νὰ φρονῶμεν ὅτι βεβαίως ἀπολύτως σύμφωνος πρὸς τὴν κανονικὴν ἀκρίβειαν εἶνε ἡ πλήρης χειραφέτησις τῶν Μητροπόλεων τῶν Νέων Χωρῶν καὶ ἡ παράδοσις τῆς διοικήσεως αὐτῶν εἰς τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ τὸ περὶ οὗ πρόκειται σχέδιον ὡς ἔργον οἰκονομίας δὲν εἶνε ἄνευ προηγουμένου ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας, οὐδὲ προσκρούει εἰς τὸ Αὐτοκέφαλον τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας κατὰ τρόπον δυνάμενον νὰ βλάψῃ ἢ νὰ καταργήσῃ αὐτό. Ἴσως μάλιστα εἶνε καὶ κατὰ τοῦτο ὠφέλιμον ὅτι δὲν εἰσάγει ἀποτόμως καὶ ἀπεριορίστως τὴν Ἱεραρχίαν τῶν Νέων Χωρῶν εἰς τὸν Διοικητικὸν Ὀργανισμὸν τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας. Ἐὰν ἐγίνετο πλήρης χειραφέτησις θὰ περιήρχετο εἰς μειονεκτικὴν θέσιν ἡ Ἱεραρχία τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας καὶ ἐν τῇ πραγματικότητι τὴν διοίκησιν τῆς ὅλης ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας θὰ ἀνελάμβανεν ἡ διπλασία σχεδὸν τὸν ἀριθμὸν Ἱεραρχία τῶν Νέων Χωρῶν.

«Κατὰ τὸ ὑπ' ὄψει σχέδιον τοιοῦτόν τι δὲν θὰ συμβῇ διότι τοῦτο καθορίζει περιωρισμένην τὴν θέσιν τῆς Ἱεραρχίας τῶν Νέων Χωρῶν ἐν τῇ Διαρκεῖ Συνόδῳ. Καθ' ἡμᾶς τὸ σχέδιον τοῦτο δὲν ἀνταποκρίνεται μόνον εἰς πραγματικὰς καὶ ἀναμφισβητήτους ἐκκλη-

σιαστικὰς ἀνάγκας, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐνισχύσῃ σημαντικῶς τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν καὶ θὰ ἐμφανίσῃ τὴν ἐν Ἑλλάδι Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἰσχυρὰν καὶ μεγάλην καὶ ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς. Ἡ Ἱεραρχία τῶν Νέων Χωρῶν συνεργαζομένη ἀδελφικῶς μετὰ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος θὰ ἀποτελέσῃ σπουδαῖον παράγοντα καὶ θὰ ἐνισχύσῃ τὰς ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας ταύτης καταβαλλομένας προσπαθείας πρὸς ἐπίλυσιν τῶν ἀπασχολούντων αὐτὴν μεγάλων καὶ σοβαρῶν ζητημάτων».

Ἡ Κοινοβουλευτικὴ Ἐπιτροπή, ἀποδεχομένη κατὰ τὴν μεγίστην αὐτῆς πλειονοψηφίαν κατ' ἀρχὴν τὸ ὑπὸ κρίσιν νομοσχέδιον διατυπώνει τὸ ἄρθρον 1 ὡς κατωτέρω ἐν τῇ ἐννοίᾳ ὅτι τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ἀναφερόμενα κανονικὰ δικαιώματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐπὶ τῶν Μητροπολιτῶν τῶν Νέων Χωρῶν εἶνε μόνον τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων τῶν Νέων Χωρῶν καὶ ἡ λῆψις τῆς ἐπευλογίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ὑπὸ τῶν ἑκάστοτε καθισταμένων Ἀρχιερέων τῶν Νέων Χωρῶν. Ἐπίσης θεωρεῖ πλέον ἡ ἐπαρκῆ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας ἐννεαμελῆ Ἱερὰν Σύνοδον ἐν Ἀθήναις ἀντὶ τῆς ἐκ δεκατριῶν μελῶν Συνόδου, τὴν ὁποίαν προτείνει τὸ ὑπὸ κρίσιν νομοσχέδιον, καὶ νομίζει ὅτι εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη ἰδίᾳ ἐν ταῖς Νέαις Χώραις νὰ ἐπεκταθῇ ὁ «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» νόμος τῆς 17 Νοεμβρίου 1923.

Ἡ Ἐπιτροπὴ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψει τὸ ἐν Κρήτῃ ἰσχύον ἐκκλησιαστικὸν καθεστὼς δέχεται ὁμοφώνως ὅπως ὁ παρὼν νόμος μὴ ἔχῃ ἐφαρμογὴν ἐν Κρήτῃ.

Ἡ Κοινοβουλευτικὴ ἐπὶ τῆς Παιδείας Ἐπιτροπὴ πεπεισμένη ὅτι τὸ νομοσχέδιον τοῦτο ἔχει σκοπὸν κυρίως νὰ ἑνώσῃ τοὺς Ἕλληνας Χριστιανοὺς τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Ἑλλάδος καὶ ὅτι εἶνε πανελλήνιος ἀπαίτησις (πρὸς τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ μὴ συμμορφωθῇ ἡ ἀπὸ τοῦ Ἔθνους ἀπορρέουσα Ἐκκλησία, εἰς ἐποχὴν μάλιστα καθ' ἣν ποικίλοι κίνδυνοι θρησκευτικοί, πολιτικοί, κοινωνικοί, ἠθικοὶ ἐπικρέμανται) ἡ ταχεῖα ψήφισις τοῦ παρόντος νομοσχεδίου, κηρύττει τοῦτο ὑπηρεσιακὸν καὶ συνιστᾷ τὴν ταχίστην ἐπιψήφισιν αὐτοῦ.

Ὁ Πρόεδρος	*Ὁ Εἰσηγητὴς*
Κ. ΓΟΝΤΙΚΑΣ	Α. ΠΑΧΝΟΣ

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΕΝΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ *

Ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Ἰησοῦς καὶ τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς» ἐξεδόθη κατὰ διασκευὴν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ βιβλίον χρησιμώτατον διὰ τὰ Κυριακὰ Σχολεῖα, περὶ τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἤδη ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ὁ προσήκων λόγος. Φρονοῦμεν ὅτι τὸ βιβλίον τοῦτο δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ διὰ τοὺς διδασκάλους τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων ὡς ὁδηγὸς τοῦ τρόπου, καθ' ὃν πρέπει νὰ παρουσιάζεται πρὸς τοὺς νεαροὺς μαθητὰς ἡ ζῶσα θρησκεία τοῦ Σωτῆρος, καὶ ὅστις δύναται πράγματι νὰ δώσῃ ζωὴν εἰς τὴν πολλάκις ξηρὰν καὶ ἄγονον ἀφήγησιν τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας, ἐκ τῆς ὁποίας οὐδὲν ἄλλο εἰς τὸ τέλος ἀπομένει ἢ συγκεχυμένη τις καὶ ἀσαφὴς ἰδέα μεμονωμένων συμβάντων ἄνευ οὐδενὸς μεταξύ των συνδέσμου καὶ ὑψηλοτέρου σκοποῦ.

Ἡ ἔκδοσις τοῦ χρησιμωτάτου τούτου βιβλίου μᾶς παρέχει τὴν ἀφορμὴν νὰ ὑπομνήσωμεν τὸν κίνδυνον, ὃν διατρέχει ἡ νεωτέρα γενεὰ ἐκ τῆς ἀνεπαρκοῦς ἢ καὶ πλημμελῶς γινομένης ἐν διαφόροις σχολείοις θρησκευτικῆς διδασκαλίας, διότι πιστεύομεν ἀδιστάκτως ὅτι πολλάκις τὰ κακὰ ἐκ διδασκαλίας πλημμελοῦς εἶναι ἴσα τοὐλάχιστον πρὸς τὰ ἐκ τῆς παντελοῦς ἐλλείψεως αὐτῆς, ἢ καὶ χείρονα. Δικαιότατα τόσος ἠγέρθη θόρυβος περὶ τὸ σπουδαῖον πράγματι ζήτημα τῆς ὑπό τινων παιδαγωγικῶν ἐναντίον τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος καταφορᾶς καὶ κατὰ τῆς γνώμης περὶ τῆς παντελοῦς αὐτοῦ ἐκ τῶν σχολικῶν προγραμμάτων ἀπαλείψεως καὶ πολὺ ὀρθὸς διεξάγεται ἀγὼν διὰ τὴν αὔξησιν τῶν ἐκ τοῖς Γυμνασίοις ὡρῶν τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας. Δὲν θὰ ἦτο ἆρά γε ἐξ ἴσου σκόπιμον καὶ ἐξ ἴσου ὀρθόν, νὰ γίνῃ ἡ ἀνάλογος σκέψις καὶ διὰ τὴν πρέπουσαν ῥύθμισιν τοῦ τρόπου τῆς παροχῆς τῶν θρησκευτικῶν γνώσεων, αἵτινες ἀλλοίμονον ἐὰν μεταδίδωνται μόνον διὰ νὰ μένωσιν ὡς ἁπλαῖ γνώσεις;

Ἡ παροχὴ γνώσεων θρησκευτικῶν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας, τῆς Κατηχήσεως, τῆς Ἐκκλ. Ἱστορίας, τῆς Χριστ. Ἠθικῆς, τῆς Ἑρμηνείας τῶν Εὐαγγελίων, τῆς Λειτουργικῆς κ.λ.π., καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ὑπό τινων προτεινομένη προσθήκη τοῦ μαθήματος τῆς Ἀπολογητικῆς, οὐδὲν δυστυχῶς ἔχει νὰ προσθέσῃ, ἂν αἱ γνώσεις δὲν παρέχωνται ἀναλόγως πρὸς τὴν ψυχολογίαν καὶ τὰς ἰδιαιτέρας ἀνάγκας τῶν ἀκροατῶν καὶ ἂν δὲν συνδυάζωνται πρὸς ὅ,τι καλεῖται «ἐθισμὸς εἰς τὸ ἀγαθόν», τοῦ ὁποίου τὴν συστηματικὴν ὀργάνωσιν θὰ ἠθέλομεν ν' ἀναλάβωσιν ἐν συνεργασίᾳ πρὸς τοὺς ἄλλους συναδέλφους των καὶ τοὺς διευθυντὰς τῶν σχολείων οἱ θεολόγοι καθηγηταί. Αὐτὴ ἔτι τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων ἡ ἐργασία εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔχῃ ἀποτελέσματα, ἐὰν θὰ εἶναι διδασκαλία μόνον καὶ ἀποστήθισις ἄρθρων τῆς Κατηχήσεως ἢ τεμαχίων τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας.

Εὐτυχῶς ἔχει κατανοηθῆ ἀλλαχοῦ, ὅπου ἐφαρμόζεται τελειότερον τὸ σύστημα τοῦτο, ἡ μεγίστη ἀνάγκη τοῦ νὰ καταστῇ τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον πραγματικὸν κέντρον τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἀπασχολοῦν σύνολον τὸν κόσμον τῶν διαφερόντων αὐτοῦ. Ἡ καλὴ ἀπαρχὴ ἡ παρ' ἡμῖν γενομένη, ἐλπίζομεν ὅτι ἔδωκεν ἤδη τὴν ἀφορμὴν διὰ τὴν συστηματικωτέραν μελέτην τοῦ πράγματος καὶ τὴν ἀνάλογον τοῦ θεσμοῦ προσαρμογὴν εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς, διότι, ἄν, πράγματι, σκοπὸς τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου εἶναι ἡ μόρφωσις, ἀκεραίων χαρακτήρων χριστιανικῶς κατηρτισμένων δὲν δύναται πλέον νὰ ἰσχύσῃ ὅτι ὁ καταρτισμὸς οὗτος θὰ ἐπιτευχθῇ μόνον διὰ τῆς θεωρητικῆς διδασκαλίας, ὅταν μάλιστα γίνεται κατὰ τρόπον ξηρὸν καὶ ἀπροσάρμοστον πρὸς τὴν παιδικὴν ψυχήν. Ἐπιφυλασσόμενοι ἄλλοτε νὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς διοργανώσεως τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων,

*) **Weston—Εἰρ. Ἀλιβιζάτου**, Ὁ Ἰησοῦς καὶ τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς. Ἀθ. 1928.

τὰ ὁποῖα τόσον θαυμασίως ἐπολλαπλασιάσθησαν καὶ παρ' ἡμῖν, κρίνομεν σκόπιμον ἐν τῷ παρόντι νὰ δώσωμεν μικρὰν εἰκόνα τοῦ ἐν λόγῳ βιβλίου, ὅπερ θὰ ἔπρεπε καὶ εἰς εὐρύτερον κύκλον νὰ γίνῃ γνωστόν.

Τὸ σύγγραμμα εἶναι συντεταγμένον ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς, καθ' ἣν καὶ αὗται ἀκόμη αἱ ἠθικαὶ καὶ θρησκευτικαὶ ἀλήθειαι δὲν παρέχονται κατὰ τρόπον ἁπλῶς δογματικὸν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου. Σκοπὸν ἔχει νὰ δώσῃ εἰς τὸν νεαρὸν μαθητὴν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὄχι μόνον ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα, ἀλλὰ καὶ ὡς ὑπόδειγμα «τελείου» ἀνθρώπου παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν «ἵνα ἐπακολουθήσωμεν τοῖς ἴχνεσιν Αὐτοῦ» καὶ νὰ ἐμβάλῃ εἰς τὴν ψυχήν του τὸν πόθον τῆς μιμήσεως Αὐτοῦ. Τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπιδιώκει δίδον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ μαθητοῦ τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καὶ ὁδηγοῦν αὐτὸν εἰς τὴν εὕρεσιν τῶν καταλλήλων ἑκάστοτε περικοπῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων βασίζει σύντομον καὶ περιεκτικωτάτην ὑπὸ διηγηματικὴν μορφὴν ἀνάλυσιν, προκαλεῖ δ' ἔπειτα συζήτησιν πρὸς ἐξαγωγὴν θετικῶν συμπερασμάτων ἐπὶ παραδειγμάτων τῆς συγχρόνου ζωῆς, εἰλημμένων ἐξ αὐτοῦ τοῦ κύκλου τῶν ἐντυπώσεων τῆς παιδικῆς ψυχῆς.

Τὸ ὅλον σύστημα διαιρεῖται εἰς 13 κεφάλαια, ὧν ἕκαστον ἐπασχολεῖ ἀνὰ ἓν ζωτικὸν πρόβλημα, τὸ ὁποῖον ἔχει ν' ἀντιμετωπίσῃ ὁ νέος τῆς παρούσης ἐποχῆς. Ἀρχίζει ἀπὸ τὸ περιβάλλον καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος ἐπίδρασίν του καὶ λαμβάνει ἀφορμὴν διὰ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς καταστάσεως, εἰς ἣν εὗρε τὸν κόσμον ἡ ἐμφάνισις τοῦ Θείου Λυτρωτοῦ, καὶ νὰ παράσχῃ εἰκόνα τοῦ περιβάλλοντος, ἐν ᾧ ἔζησε καὶ ἐδίδαξεν ὁ Κύριος, λίαν ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἱστορικὴν κατανόησιν τῆς εὐαγγελικῆς ἱστορίας. Ἡ μελέτη ἔπειτα τῆς παιδικῆς ζωῆς τοῦ Θεανθρώπου, κατὰ γλαφυρότατον τρόπον ἑρμηνεύουσα καὶ συμπληροῦσα τὰς γνωστὰς ἐκ τῶν Ἱερῶν Εὐαγγελίων λεπτομερείας, παρέχει τὴν ἀφορμὴν διὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ γενικωτέρου ζητήματος «τῶν βάσεων τῆς ζωῆς». Ἡ παρακολούθησις ἀκολούθως τῆς νεανικῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μὲ τὸ θαυμάσιον περιστατικὸν τῆς ἐν τῷ ναῷ ὡς δωδεκαετοῦς παραστάσεώς Του ἐν μέσῳ τῶν Διδασκάλων τῆς ἑβρ. Συναγωγῆς δίδει τὴν ἀφετηρίαν διὰ τὴν σκέψιν πρὸς «εὕρεσιν τῆς ἀληθινῆς ἀπόψεως τῆς ζωῆς», ἡ ὁποία προχωρεῖ μέχρι τῆς «ἐκλογῆς τοῦ ἔργου τῆς ζωῆς» ἀκολουθοῦσα τὸν Κύριον ἐν τῇ πρὸ τοῦ βαπτίσματος ψυχολογίᾳ Του καὶ τῇ μονώσει Του ἐν προσευχῇ καὶ αὐτοσυγκεντρώσει. Οἱ πειρασμοὶ ἔπειτα τοῦ Κυρίου ἐν τῇ ἐρήμῳ μετὰ τὸ βάπτισμα, οἱ ὁποῖοι συνήθως παρέρχονται ἀπαρατήρητοι ἀπὸ πολλοὺς ἱεροκήρυκας καὶ διδασκάλους τῶν θρησκευτικῶν, διδουσι τὴν ἀφορμὴν διὰ τὴν μελέτην τοῦ σπουδαιοτάτου διὰ τοὺς νέους ζητήματος «πῶς νὰ ἀντιμετωπίζωμεν τὸν πειρασμόν», μελέτην γινομένην κατὰ τρόπον τὰ μάλιστα ψυχολογημένον καὶ τελειότατα προσαρμοζόμενον πρὸς τὴν περίστασιν εἰς ἣν ἀφορᾷ. Τὸ πρῶτον ἐν τῇ Ναζαρὲτ κήρυγμα τοῦ Κυρίου δίδει τὸ θέμα τῆς «εὐθύνης διὰ τὸ κοινὸν καλὸν» καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν δώδεκα μαθητῶν παρέχει πλούσιον ὑλικὸν διὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος τῆς «ἐπιδράσεως τῶν φίλων καὶ τῶν συντρόφων». Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχουσιν ἤδη μελετηθῇ τὰ ζητήματα τὰ ἀφορῶντα τὴν ἐξασφάλισιν τῶν ἀπαραιτήτων στοιχείων μιᾶς ζωῆς, ἡ ὁποία μόλις τώρα ἀρχίζει καὶ θέλει νὰ γίνῃ ἀξία πραγματικῶς τῆς ὑπάρξεώς της, ἄρχεται ἡ ἐξέτασις ζητημάτων ἄλλων σχετικῶν μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς συνειδήσεως, ἅτινα ἀπασχολοῦσι τοὺς σκεπτομένους νέους τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ ζήσουν μίαν καλλιτέραν ζωήν. «Τὰ προβλήματα τῆς δημοτικότητος», τὸ «διατί νὰ προσευχώμεθα», τὸ ἂν «εἶναι ὀρθὸν νὰ ἐπιβουλεύηταί τις τὸν πλησίον», τὸ «ὂν εἶναι ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις πρακτική», τὸ «τί πρέπει νὰ κάμνωμεν μὲ τὰ κοινωνικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, τὰ ὁποῖα δὲν μᾶς ἀρέσουν» καὶ τὸ πρόβλημα, τέλος, ἂν «θὰ θριαμβεύῃ πάντοτε τὸ δίκαιον», ταῦτα εἶναι τὰ θέματα, ἅτινα κατὰ τρόπον παιδαγωγικώτατα ἁπλούστατον καὶ σαφῆ τίθενται, κατὰ τὴν αὐτὴν μέθοδον, πρὸ τοῦ νεαροῦ μαθητοῦ, ὅστις προκαλεῖται νὰ ἐξετάσῃ, νὰ σκεφθῇ καὶ ν' ἀποφασίσῃ, ὁδηγούμενος ἀπαραιτήτως ἀπὸ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ διδασκάλου.

Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ παραθέσωμεν ἀπόσπασμα τοῦ ἐν λόγῳ βιβλίου χαρακτηριστικὸν τῆς μεθόδου καὶ τῆς ψυχολογίας του.

Δὲν θὰ ἠδύνατο ἆρά γε ἡ κομψὴ ἔκδοσις τοῦ ὡραίου αὐτοῦ βιβλίου νὰ δώσῃ τὴν ἀφορμὴν εἰς εὐρυτέρας σκέψεις καὶ νὰ χρησιμεύσῃ πράγματι ὡς ἀφετηρία καὶ ἄλλων παρομοίων ἐργασιῶν, αἱ ὁποῖαι δυστυχῶς ἐλλείπουσι παρ' ἡμῖν ; Τὸ ἐλπίζομεν καὶ τὸ εὐχόμεθα ὁλοψύχως.

Ε. Γ. ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΞ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ἡ προσεχὴς παραίτησις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας. — Ἡ περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς συζήτησις.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας καὶ Πριμᾶτος πάσης Ἀγγλίας Dr Davidson πρόκειται νὰ ἀποχωρήσῃ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ πρὸ τῆς λήξεως τοῦ τρέχοντος ἔτους. Ἡ παραίτησις ὅμως αὐτοῦ δὲν ἔχει καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν μὲ τὴν ἀπόρριψιν τοῦ Βιβλίου Προσευχῶν ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων. Τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ περὶ τῆς προσεχοῦς του παραιτήσεως ἐπισήμως ἐξεδήλωσεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐνώπιον τῶν μελῶν τῆς ἐπαρχιακῆς συνελεύσεως Καντουαρίας ἀρκετὰς ἡμέρας πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Βιβλίου Προσευχῶν εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων. Ὡς γνωστὸν οὗτος διανύει τὸ 80ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. Αἰσθάνεται ὅτι αἱ σωματικαὶ δυνάμεις του δὲν ἐπιτρέπουν εἰς αὐτὸν τὴν περαιτέρω παραμονὴν εἰς θέσιν πλήρη εὐθυνῶν καὶ καθηκόντων δυσβαστάκτων καὶ συνεπῶς ἀπεφάσισε νὰ παραιτηθῇ τῆς θέ-

σεως αὐτοῦ, τουθ' ὅπερ, ἄλλως, εἶναι σύνηθες ἐν Ἀγγλίᾳ προκειμένου περὶ ἱεραρχῶν ἢ καὶ κατωτέρων κληρικῶν μὴ δυναμένων, λόγῳ γήρατος, εὐσυνειδήτως νὰ ἐκπληρώσουν τὰ καθήκοντα αὐτῶν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ σύσσωμος ὁ τύπος τῆς Ἀγγλικῆς πρωτευούσης ἀφιέρωσεν ὁλόκληρα κύρια ἄρθρα ἐξαίρων τὴν ἱκανότητα τοῦ ἀποχωροῦντος Ἀρχιεπισκόπου, τονίζων τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας οὗτος προσήνεγκε τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα τῆς δράσεώς του ὡς Πριμάτου πάσης Ἀγγλίας καὶ ταὐτοχρόνως ἐκφράζων συμπάθειαν πρὸς αὐτὸν διὰ τὴν πικρίαν, ἥν, ἀναμφιβόλως ᾐσθάνθη ἐπὶ τῇ ἀπορρίψει τοῦ Βιβλίου Προσευχῶν, διὰ τὴν διαρρύθμισιν καὶ βελτίωσιν τοῦ ὁποίου ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὁλόκληρον εἰργάσθη.

Οἱ «Times» ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ ἐγκωμιάζοντες τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὡς οἰακοστρόφου τῆς Ἐκκλησίας ἐν τοῖς μάλιστα δεινοῦ καὶ πεπνυμένου ἐπιλέγουν. «Κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσιπενταετίαν συνέβησαν πλεῖστα γεγονότα, ἅτινα ἐπέθεσαν ἐπὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εὐθύνας κατὰ πολὺ μεγαλειτέρας ἐκείνων, αἵτινες ἐβάρυνόν ποτέ τινα ἐκ τῶν προκατόχων αὐτοῦ. Εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις οὗτος ἀπεδείχθη ἀκριβὴς καὶ προσεκτικὸς εἰς τὰς ἐκφράσεις, σταθερὸς ἐν τῇ δράσει, ἀνεκτικὸς τὸν χαρακτῆρα, φίλος τῆς ἑνότητος καὶ τῆς εἰρήνης».

Ἀλλ' ὅπως καὶ ἄλλοτε, ἐν ἄλλῃ εὐκαιρίᾳ, ἐτονίσαμεν ἡ Ἐκκλησία ἐν Ἀγγλίᾳ τιμᾶται ὑπὲρ πάντα ἄλλον κοινωνικὸν θεσμόν, οἱ δὲ ἀξίως σταδιοδρομοῦντες ἐκκλησιαστικοὶ ταγοὶ ἀποχωροῦντες τῶν καθηκόντων αὐτῶν ἀξιοῦνται ὄχι μόνον τιμῶν καὶ ἐκφράσεων συμπαθειῶν εἰς λόγους μόνον περιοριζομένων, ἀλλὰ καὶ ἀμοιβῶν ὑλικῶν ἀπαραιτήτων, ἵνα διανύσωσι τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς αὐτῶν ἀνέτως καὶ ἀξιοπρεπῶς. Εἶναι ἀνήκουστον ἐδῶ τὸ γεγονός, ὅπερ ἀλλαχοῦ δυστυχῶς συμβαίνει, ὅτι ἱεράρχαι ἢ καὶ ἄλλοι κληρικοὶ διανύσαντες ὁλόκληρον τὴν ζωήν των εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν ἀναγκῶν τῆς Κοινωνίας ἐκμετροῦσι τὸ ζῆν ἐν πενίᾳ καὶ στερήσει, λησμονημένοι ὑπὸ πάντων καὶ ὡς σκεύη ἄχρηστα ἐρριμμένοι εἰς ἀνήλιά τινα καὶ εὐρωτιῶντα δωμάτια φιλανθρωπικοῦ τινος Καταστήματος. Ἐδῶ τοὐναντίον τιμῶσι καὶ ὑποστηρίζουσι τοὺς ἄρχοντας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄντας ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἀνικάνους πρὸς ἐργασίαν καθισταμένους. Καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀκριβῶς ἅμα τῇ ἀγγελίᾳ τῆς προσεχοῦς παραιτήσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου συνέστη μεγάλη Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ὑόρκης, τοῦ Πρωθυπουργοῦ Μπώλντουϊν (ἀκουέτω ταῦτα καὶ ὁ κ. Σοφούλης, ὅστις μετ' ἐπιφυλάξεων καὶ δισταγμῶν καὶ φόβου μήπως χαρακτηρισθῇ ὀπισθοδρομικὸς καὶ . . . καί, δειλῶς καὶ αἰδημόνως πως, ὡσεὶ ἐπρόκειτο νὰ παρουσιάσῃ πρὸ τῶν πατέρων τοῦ Ἔθνους τὰς σελίδας δυσωνύμου τινὸς περιοδικοῦ, ἐτόλμησε νὰ προτείνῃ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὴν μέλλουσαν Γερουσίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἱεραρχίας, τῆς περιλαμβανούσης μ' ὅλα ταῦτα Χρυσοστόμους, Δαμασκηνούς, Πολυκάρπους, Γενναδίους, Ἀθηναγόρας κ.λ.π., πρὸ τῶν ὁποίων καὶ οἱ Ἄγγλοι συνάδελφοι αὐτῶν ὑποκλίνονται) τοῦ Λόρδου Σέλμπορν, τοῦ Γεν. Εἰσαγγελέως καὶ ἄλλων ἐξεχουσῶν φυσιογνωμιῶν, ἥτις ἀπεφάσισε: α) Νὰ προσενεχθῇ τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ χρηματικὸν ποσὸν σημαντικόν, ἵνα χρησιμοποιηθῇ ὑπ' αὐτοῦ διὰ σκοπούς, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ἤθελεν ἐκλέξῃ ὑπὸ τὸν ἀπαραίτητον ὅμως ὅρον ὅπως τὸ ποσὸν τοῦτο χρησιμοποιηθῇ ὑπ' αὐτοῦ πρωτίστως κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν μεγαλειτέραν ἄνεσιν καὶ εὐζωΐαν τόσον αὐτοῦ ὅσον καὶ τῆς Κας Davidson (τῆς συζύγου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου) διὰ τὰ λοιπὰ ἔτη τῆς ζωῆς των. β) Ἂν τὸ ποσὸν ἐπιτρέψῃ, τουθ' ὅπερ ἐλπίζεται, νὰ ἐγερθῇ ἐν τῷ αὐλογύρῳ τοῦ Λάμπεθ Πάλας μνημεῖόν τι ἄξιον τοῦ ὅλου περιβάλλοντος, ὅπερ νὰ μαρτυρῇ περὶ τῶν σχέσεων καὶ τῶν δεσμῶν τῶν ὑφισταμένων μεταξὺ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς συζύγου του ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ μεγάρου τούτου ἀφ' ἑτέρου».

* * *

Ὁ γνωστὸς ἀνὰ τὸν κόσμον καταστὰς διὰ τὰς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀνακοινώσεις αὐτοῦ περὶ ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τοῦ πιθήκου Σὲρ Ἄρθουρ Κὶθ ὁμιλῶν μεσοῦντος τοῦ Μαΐου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Μάντσεστερ παρωμοίασε τὸν ἄνθρωπον πρὸς λαμπάδα ἀνημμένην. Καὶ ὅπως, εἶπεν, ὅταν ἡ φλὸξ τῆς λαμπάδος σβύσῃ οὐδεὶς πλέον λόγος δύναται νὰ γίνῃ περὶ τοῦ φωτὸς καὶ τῆς θερμότητος τὴν ὁποίαν ἐκπέμπει, τοιουτοτρόπως καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἀποθάνῃ, περιέρχεται εἰς ἀνυπαρξίαν. Ψυχὴ ἀθάνατος δὲν ὑπάρχει. Ἡ τοιαύτη ὑλιστικὴ θεωρία τοῦ περιφήμου τούτου Δόκτορος προὐκάλεσεν αὐθωρεὶ τὸ διαφέρον τοῦ κοινοῦ. Ἐπιστήμονες κύρους ἀδιαμφισβητήτου ἀπήντησαν εἰς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἀνησύχου ἰατροφιλοσόφου, εἰς ὅλους δὲ τοὺς ναοὺς τὸ ζήτημα τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς ἐπί τινας κατὰ συνέχειαν Κυριακὰς ὑπῆρξε τὸ θέμα τῶν ὁμιλιῶν τῶν Ἄγγλων κληρικῶν ὅλων τῶν θρησκευτικῶν ἀποχρώσεων. Μία δὲ ἐκ τῶν μεγαλειτέρων ἐφημερίδων τοῦ Λονδίνου, τὰ «Ἡμερήσια Νέα», ἤνοιξαν τὰς στήλας αὐτῶν πρὸς ἔρευναν καὶ διονύχισιν τοῦ σπουδαιοτάτου τού-

του ζητήματος, τὸ ὁποῖον ἀνέκαθεν ἀπησχόλησε τὸν ἀνθρώπινον νοῦν καὶ τὸ ὁποῖον μ' ὅλα ταῦτα τόσην ἱκανοποιητικὴν λύσιν εὑρίσκει εἰς τὰς σελίδας τῆς Γραφῆς. Ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ἐν λόγῳ ἐφημερίδος παρήλασαν αἱ γνῶμαι περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ἰατρῶν, φιλολόγων, φιλοσόφων, θεολόγων, κοινωνιολόγων. Τὸ θέμα συνεζητεῖτο καθ' ὅλον τὸν μῆνα Ἰούνιον. Ἐκ τῶν 23 δὲ ἐπιστημόνων, οἵτινες μετέσχον τῆς συζητήσεως, οἱ 20 ἦταν ἀπολύτως πεπεισμένοι περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, διατηρούσης καὶ μετὰ θάνατον τὸ ἐνσυνείδητον αὐτῆς, τρεῖς δὲ μόνον ἐξέφρασαν ἄρνησιν ἢ ἀμφιβολίας. Οὗτοι δὲ ἦσαν ὁ προμνησθεὶς Σὲρ Ἄρθουρ Κίθ, ὁ ἔγγονος τοῦ Χάξλεϋ, οὗτινος τὰς θεωρίας ἀνήρεσεν ὁ ἀοίδιμος Ἰωάν. Σκαλτσούνης, καὶ ὁ λογογράφος Ἀρνόλδος Μπένετ.

Λονδῖνον, 11 Ἰουλίου 1928.

† Ὁ Μ. Ἀρχιμ. ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΡΙΖΑΡΕΙΟΣ ΕΚΚΛ: ΣΧΟΛΗ

Τῇ 27 παρελθόντος Ἰουνίου ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησ. Σχολῆς ἐγένετο ἡ ἐπίσημος τῶν ἀπολυτηρίων ἀπονομὴ εἰς τοὺς τελειοφοίτους. Κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην παρῆσαν ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος, τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου τῆς Σχολῆς, ὁ Καθηγητικὸς αὐτῆς Σύλλογος καὶ πολλοὶ φιλόμουσοι καὶ συγγενεῖς τῶν μαθητῶν. Ὁ Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Εὐάγγελος Ἀντωνιάδης ἐξέθηκε τὰ πεπραγμένα τῆς Σχολῆς, προσεῖπέ τινα ἐπίκαιρα ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐπευλογήσας τῆς Σχολῆς τὸ ἔργον, ἐπ' ἴσης δὲ καὶ ἀπὸ μέρους τοῦ Συμβουλίου ὁ ἐκ τῶν συμβούλων κ. Γάγαρης. Ἀπὸ μέρους τῆς τάξεως τῶν τελειοφοίτων τὸν ἀποχαιρετιστήριον ἐξεφώνησεν ὁ τελειόφοιτος Μπαϊρακτάρης.

Ἡ λειτουργία καθ' ὅλου τῆς σχολῆς ὑπῆρξε κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος κανονικὴ καὶ ὁμαλή, τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς προόδου τῶν μαθητῶν λίαν ἱκανοποιητικὰ καὶ εὐχάριστα. Νέοι μαθηταὶ προσελήφθησαν 31, ἐξ ὧν οἱ μὲν 30 κατετάχθησαν εἰς τὴν Α' τάξιν, 1 δὲ εἰς τὴν Ε'. Ὁ ὅλος ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἀνῆλθεν εἰς 95, ὧν οἱ μὲν 91 ἐσωτερικοί, οἱ δὲ 4 ἐξωτερικοί. Τῶν δ' ἐσωτερικῶν ὑπότροφοι μὲν ἦσαν 37, ἰδιοσυντήρητοι δὲ 54. Ὁ Διευθυντὴς ἐπιμόνως συνέστησεν ὅπως τὸ Συμβούλιον ἐμμείνῃ σταθερὸν εἰς τὴν ἤδη ἄλλως τε εἰλημμένην ἀπόφασιν νὰ μὴ δέχηται πλέον ἐξωτερικοὺς λαϊκούς, διότι οὗτοι ἀποδεικνύονται ἐπιβλαβέστατοι. Ἐπ' ἴσης ἐτόνισεν ὡς λίαν εὐχάριστον φαινόμενον τὴν αὔξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἰδιοσυντηρήτων παρὰ τὴν ἐσχάτως ἵδρυσιν 14 ἐν ὅλῳ Ἱερατικῶν σχολῶν ἀνὰ τὰς διαφόρους ἐπαρχίας τοῦ Κράτους, ὅπερ σημαίνει τὴν μεγάλην ἐκτίμησιν, ἧς ἡ Ριζάρειος σχολὴ ἀπολαύει παρὰ τῷ πανελληνίῳ. Ἐκ τῶν 54 ἰδιοσυντηρήτων οἱ 10 προέρχονται ἐξ Ἀθηνῶν, οἱ 12 ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, 5 ἐκ τῆς Αἰτωλοακαρνανίας, 5 ἐξ Ἠπείρου, 7 ἐκ Πελοποννήσου, 5 ἐκ τῶν Ἰονίων νήσων, 9 ἐκ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου καὶ 3 ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ (2 ἐκ Κων)πόλεως καὶ 1 ἐκ τῶν Δωδεκανήσων). Ἐπαινετικὴν ἐπίδοσιν ἐπέδειξαν οἱ μαθηταὶ καὶ εἰς τὰ τεχνικὰ μαθήματα, ὡς ἄλλως τε ἀπεδείχθη ἐκ τῆς ἐτησίας ἐπιδείξεως, περὶ ἧς ἐγράφησαν τὰ προσήκοντα ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» καὶ ἥτις ἀπέβλεψεν εἰς τὸ νὰ ἀποστομώσῃ τοὺς ἰσχυριζομένους ὅτι ἡ παιδαγωγικὴ μόρφωσις εἶνε τάχα ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν ὑφὴν τῆς ἱερατικῆς καὶ ὅτι οἱ ἐκ τῶν Ἱερατικῶν σχολῶν δημοδιδάσκαλοι ὑπολείπονται δῆθεν τῶν ἐκ τῶν ἄλλων Διδασκαλείων. Ἰδιαιτέρως ἐξήρθη ἡ ἐπιμέλεια τῶν μαθητῶν τῶν δύο ἀνωτέρων τάξεων, ἤτοι τῆς Δ' καὶ τῆς Ε'. Καὶ οἱ 12 τελειόφοιτοι ἐκρίθησαν ἄξιοι ἀπολύσεως· ἐξ αὐτῶν 5 ἔλαβον ἄριστα, 5 λίαν καλῶς καὶ 2 καλῶς. Ὁ καθηγητικὸς σύλλογος θέλων νὰ ἀφήσῃ ἀμείωτον τὴν γενικὴν χαρὰν ἐκ τῆς συνυπάρξεως πλειόνων ἀριστέων καὶ προκρίνας τῶν ὑλικῶν ἀμοιβῶν τὰς ἠθικὰς ὡς ὑψηλοτέρας καὶ εὐγενεστέρας, εἰς μὲν τὸν Διευθυντὴν ἀνέθηκε νὰ ἐπαινέσῃ πάντας τοὺς ἀριστεύσαντας δημοσίᾳ, εἰς δὲ τὸ Συμβούλιον προέτεινε τὴν τροποποίησιν τοῦ περὶ τοῦ Πρασακακείου βραβείου ἄρθρου ὥστε νὰ δίδηται ἐφεξῆς εἰς τὸν πρῶτον ἱερωθησόμενον ἐκ τῶν πολλῶν ἀριστευσάντων, ὅστις θὰ ἀπεδείκνυεν οὕτω καὶ ἐμπράκτως τὸν ἱερατικὸν ζῆλον.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«*Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς παιδαγωγός*».

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον δημοσιεύεται ἐν τῷ παιδαγωγικῷ περιοδικῷ «Ἑρμῆς» ἄρθρον δημοδιδασκάλου, ἐν τῷ ὁποίῳ λέγονται μέν τινα καὶ ὡραῖα καὶ ἀληθῆ, διαπράττονται ὅμως καὶ σοβαρὰ κατὰ τῆς ἑρμηνείας γραφικῶν τινων χωρίων ἀδικήματα. Δι' ὅλης τῆς «μελέτης» διαφαίνεται ἡ ἀνάγκη περισσοτέρας εἰς τὸ θέμα ἐμβαθύνσεως πρὶν ἡ αὐτὴ ἔλθῃ εἰς τῆς δημοσιότητος τὸ φῶς, διότι καὶ ἱστορικῶς ἀνακριβεῖς πληροφορίαι παρέχονταί που τοῦ ἄρθρου. Τὸ πάντων ὅμως σπουδαιότερον εἶναι ὅτι οὐδαμοῦ τῆς «μελέτης» ἀναγνωρίζομεν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Θε-

ἄνθρωπον Σωτῆρα, καὶ τὸ ἔργον Αὐτοῦ ἐμφανίζεται μᾶλλον ὡς ἔργον εὐφυοῦς τινος «παιδαγωγοῦ» καὶ συνεποῦς πρὸς τὰς ἀρχάς του «διδασκάλου», ὅστις καὶ «ὡς μαθητής (;) διεφλέγετο ὑπὸ τοῦ πυρὸς τῆς φιλομαθείας»! Ἐπὶ πλέον λέγεται ὅτι ἅπασα ἡ διδασκαλία αὐτοῦ καὶ ἅπας ὁ βίος του ἦτο καθαρῶς παιδαγωγικός»! Εἶνε ἀνάγκη ἴσως νὰ ὑπομνησθῇ ὅτι χρειάζεται περισσοτέρα γνῶσις καὶ μεγαλειτέρα προσοχὴ διὰ τὴν διαπραγμάτευσιν τοιούτων θεμάτων, τῶν ὁποίων ἐλλιπὴς ἢ ἀπρόσεκτος ἔκθεσις ὄχι μόνον ἔχει ἀντίθετα τῶν ἐπιδιωκομένων ἀποτελέσματα, ἀλλὰ καὶ προδίδει ἔλλειψιν τοῦ ὀφειλομένου πρὸς τὴν θρησκευτικὴν ἀλήθειαν σεβασμοῦ; Ἀποροῦμεν τῇ ἀληθείᾳ πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ παρέλθῃ ἀπαρατήρητος μία τόσον σπουδαία λεπτομέρεια, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἀφορᾷ εἰς ἀνθρώπους ἀσχολουμένους περὶ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων τοῦ λαοῦ καὶ δὴ ἀνήκοντας εἰς τὴν δεξιωτέραν πτέρυγα τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ σώματος. Ἰδοὺ πῶς ὡρισμέναι ἀλήθειαι ζημιοῦνται ἐκ τῆς ἀστόχου ὑποστηρίξεώς των.

Καὶ ἓν δίδαγμα.

Ἵνα ὁμιλήσῃ τις περὶ οἱουδήποτε ζητήματος εἰς οἱονδήποτε ἀνήκοντος ἐπιστημονικὸν κλάδον, ὁμολογεῖται πάντοθεν ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃ τὰς ἀπαιτουμένας γνώσεις καὶ οὐδεὶς ὁμιλεῖ σοβαρῶς περὶ τῶν μικροβίων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶδέ ποτε, οὔτε περὶ τῆς λειτουργίας τοῦ ἀεροπλάνου, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε παρηκολούθησεν ἐκ τοῦ πλησίον. Συμβαίνει ὅμως πάντοτε σχεδὸν τὸ ἑξῆς περίεργον: πάντες ὁμιλοῦν περὶ τῶν φιλοσοφικῶν πραγμάτων καὶ πάντες ἔχουν γνώμην ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς Θεολογίας, καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ ἀγνοοῦντες τὴν ἔννοιαν αὐτῆς ὡς ἐπιστήμης, ὅσῳ δὲ ὀλιγώτερα γνωρίζουσι συνήθως οἱ διάφοροι σοφοὶ συζητηταὶ τόσῳ ἐμμονώτεροι εἶναι εἰς ὡρισμένας στρεβλὰς ἀντιλήψεις καὶ τόσῳ δυστροπώτεροι φαίνονται εἰς τὰς ἐπ' αὐτῶν συζητήσεις. Συμβαίνει νὰ ὁμιλῶσι κατὰ τῆς ἁγ. Γραφῆς ἄνθρωποι μηδὲ τὸ περικάλυμμα τοῦ βιβλίου ἰδόντες καὶ νὰ δογματίζωσι περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ οἱ ἀγνοοῦντες ποῦ περιέχεται ὁ βίος Αὐτοῦ. Καὶ ταῦτα μὲν ἀφορῶσι κυρίως εἰς τοὺς μὴ διακειμένους φιλικῶς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Συμβαίνει ὅμως καί τι ἀκόμη περιεργότερον: ἀφελεῖς πιστοί, ἔντιμοι καθ' ὅλα καὶ εἰλικρινεῖς ὀπαδοὶ τῆς Ἐκκλησίας, νὰ αὐτοχειροτονῶνται εἰς διδασκάλους ζητημάτων θεολογικῶν καὶ νὰ παρέχωσι τοιουτοτρόπως περισσοτέρας εἰς τὸ ἀντίθετον στρατόπεδον ἐπιθέσεων ἀφορμάς, χωρίς, τοὐλάχιστον νὰ ὑποπτεύωνται τὴν βλάβην, τῆς ὁποίας γίνονται πρόξενοι ἀκουσίως καὶ τὴν ἀσέβειαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑποπίπτουσι. Καλὸν εἶναι νὰ μελετᾷ κανεὶς περισσότερον ἤ, μὴ μελετήσας, νὰ προτιμᾷ τὴν σιγήν.

Τί λέγουν οἱ ἐργάται.

42 ἐργάται ἐργοστασίου τῆς Ὀδησσοῦ διεβίβασαν πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Εἰδήσεις τῆς Ὀδησσοῦ» τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν: «Τὴν Κυριακὴν συνηντήσαμεν εἰς τὸν δρόμον τὴν ὀργάνωσιν τῶν μεταλλορύχων, τῆς ὁποίας προηγεῖτο παιδίον ἐνδεδυμένον ἐνδύματα κληρικὰ καὶ κρατοῦν ὑψηλὰ σταυρόν, τὸν ὁποῖον ἐκίνει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ διὰ νὰ προκαλῇ τὸν ἐμπαιγμὸν τῶν διαβατῶν. Ἡμεῖς οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἐργάται ἐπικαλούμεθα τὴν προσοχήν σας καὶ παρακαλοῦμεν νὰ δηλωθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος ὅτι κατηγορηματικῶς διαμαρτυρόμεθα κατὰ τῆς τοιαύτης ἀσχημίας. Εἰμποροῦν νὰ κάμνουν ἀντιθρησκευτικὰς ἐπιθέσεις, ἀλλὰ μόνον μεταξὺ τῶν ἐνηλίκων, καὶ ἂς ἀφήνουν τὰ παιδιὰ ἥσυχα· ἐφ' ὅσον αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δὲν θέλουν νὰ διδάσκουν οἱ ἱερεῖς τὰ παιδιά, τοὐλάχιστον ἂς μὴ ἐμποτίζουν τοὺς ἐγκεφάλους των μὲ ἰδέας κατὰ τῆς θρησκείας. Ἅμα μεγαλώσουν, ἂς ἀποφασίσουν τὰ ἴδια νὰ πιστεύσουν ἢ νὰ μὴ πιστεύσουν. Τὰ παιδιὰ σήμερον εἶνε τόσον διεφθαρμένα καὶ ἐκτροχιασμένα, ὥστε θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ κάτι τι νὰ τὰ συγκρατῇ· τὸ νὰ γυρίζουν δὲ εἰς τοὺς δρόμους πρὸς ἐμπαιγμὸν τοῦ σταυροῦ δὲν ἀποτελεῖ διδασκαλίαν, ἀλλ' ἐπιτείνει τὴν διαφθοράν. Τὰ παιδιὰ θὰ γείνουν σωστοὶ κακοῦργοι. Διὰ τοῦτο ἡμεῖς οἱ ὑπογεγραμμένοι, σύντροφε διευθυντά, ἐργάται τοῦ ἐργοστασίου Μαρτί, σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ δημοσιεύσετε τὸ γράμμα μας, ἐφ' ὅσον ἡ ἐφημερὶς ὀφείλει νὰ ἀκούῃ τὴν γνώμην τῶν ἐργατῶν, καὶ ἐντόνως διαμαρτυρόμεθα κατὰ τοῦ αἴσχους τούτου· αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψωμεν· εἰ δὲ μὴ θὰ ἀποσύρωμεν τὰ παιδιά μας (δηλ. ἀπὸ τὰ δημόσια σχολεῖα) διότι μόνον μὲ ἀνοησίας γεμίζουν τὰς κεφαλάς των καὶ ὅταν ἐπιστρέφουν εἰς τὸ σπίτι περιπαίζουν ὅλα τὰ ὅσια καὶ τὰ ἱερὰ καὶ δὲν σέβονται τοὺς γονεῖς των». Ἡ σοβετικὴ ἐφημερίς, ἀναγκασθεῖσα νὰ δημοσιεύσῃ τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολήν, ἐθεώρησεν ἐπάναγκες νὰ σχολιάσῃ αὐτὴν διὰ δηλώσεως ὅτι «ὁ ἐμπαιγμὸς τῆς ἐξωτερικῆς λατρείας τῶν διαφόρων θρησκειῶν δὲν ἀποτελεῖ σοβαρὸν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀγῶνα» καὶ ὅτι «καὶ τὸ (κομμουνιστικὸν) κόμμα καὶ ὁ σοβετισμὸς καθ' ὅλου πρὸ πολλοῦ κατέκριναν τὸ τοιοῦτο σύστημα τῆς ἀντιθρησκευτικῆς προπαγάνδας», ὅτι ὅμως «κατ' οὐδένα τρόπον δυνάμεθα νὰ συμφωνήσωμεν εἰς τὸ νὰ περιορισθῇ ἡ ἀντιθρησκευτικὴ προπαγάνδα μόνον μεταξὺ τῶν ἐνηλίκων, νὰ ἀφεθῶσι δὲ ἥσυχα τὰ παιδία». Σημειοῦμεν ἁπλῶς τὰ πράγματα, ἀποκαλύπτοντες μίαν μικρὰν γωνίαν

τῶν ἐν τῇ σοβετικῇ Ρωσίᾳ σήμερον τελουμένων.

Δυνάμεων διάσπασις.

«Ὁ «Τυχωνισμὸς» μεταβληθεὶς εἰς «Πετρινισμὸν» ἰδίᾳ δὲ εἰς «Σεργισμὸν» ἤρξατο διαλυόμενος. Ἀπὸ ταύτης τῆς ἐπόψεως ὀρθῶς ὁ τυχωνισμὸς ἐξέλεξε δι' ἑαυτὸν τὴν κλῆσιν τῶν «παλαιοεκκλησιαστικῶν»· τὸ παλαιὸν πάντοτε ὑπόκειται εἰς διάλυσιν. Ὁ ἐσωτερικὸς καρκῖνος βραδέως μέν, ἀλλ' ἀσφαλῶς διαβιβρώσκει τὴν λεγομένην «πατριαρχικὴν ἐκκλησίαν». Ἐκ πάντων τῶν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον σημαντικῶν κέντρων πληροφορούμεθα περὶ τῆς ἐσωτερικῆς καταπτώσεως τῶν παλαιοεκκλησιαστικῶν. Ἡ νόσος προχωρεῖ, οἱ ἱστοὶ ἀποσχίζονται, ἀσύνδετοι μὲ τὴν ζωντανὴν ζωὴν καὶ ἄμοιροι τῆς πρὸς τὰ πρόσω κινήσεως. Εἰς τὸν ἀσθενῆ καὶ διαλυόμενον ὀργανισμὸν τῶν παλαιοεκκλησιαστικῶν ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ ἀντιτάξωμεν τὴν ὑγείαν τοῦ ὀργανισμοῦ μας, τὴν ἀκεραιότητα, τὴν ζωτικότητα πασῶν τῶν λειτουργιῶν του καὶ τὸ συνεπὲς εἰς τὰς πράξεις. Ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω ὁλόκληρος ὁ ὀργανισμὸς τῆς ἀνακαινίσεως πρέπει νὰ ἐμποτισθῇ μὲ τὴν ἑνότητα τῆς σκέψεως καὶ τῆς βουλήσεω...Δέκα ἔτη ἤδη παρῆλθον, ἀφ' ὅτου ὁ τέως πατριάρχης Τύχων ἐξετροχίασε τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν φυσικήν της τροχιάν, ἀλλὰ μέχρι τῆς σήμερον δὲν φαίνεται ὅτι οἱ διάδοχοί του τὸ ἐνόησαν, διὸ καὶ δὲν προσπαθοῦν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν λησμονηθεῖσαν ὁδὸν...Οἱ παλαιοεκκλησιαστικοί, μιμούμενοι τοὺς νομιστὰς τῆς Παλ. Διαθήκης, μετέβαλον τὴν διδασκαλίαν τῆς Κ. Διαθήκης εἰς γράμμα καὶ νόμον τὰ πάντα στηρίζουν ἐπὶ τῶν λόγων· τὸ πνεῦμα μένει ψυχρόν· διὰ τοῦτο διαρκῶς ὁμιλοῦν περὶ κανόνων, ἐν τοῖς ὁποίοις, ἐὰν ἐξαιρέσωμεν τοὺς περιέχοντας δογματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀληθείας, ἀναμφιβόλως ἐστενώθη τὸ εὐαγγελικὸν πνεῦμα· δὲν ἀναγνωρίζουν τὸ δημιουργεῖν ὡς δικαίωμα τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἐποχήν μας καὶ ἀνήγαγον εἰς νόμον τὴν ἀτροφίαν τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων..» Ταῦτα, καὶ πλεῖστα παρόμοια, ἀναγινώσκονται ἐν τῷ ἐπισήμῳ ὀργάνῳ τῆς «Συνοδικῆς» Ἐκκλησίας τῶν «ἀνακαινιστῶν» εἰς πικρὰς ἐπικρίσεις τῆς ἀντιθέτου μερίδος, ἤτοι τῆς «πατριαρχικῆς» Ἐκκλησίας· καὶ λυπούμεθα διότι τοσαύτη ζωτικοτης καταναλίσκεται ἀμφοτέρωθεν εἰς ἀντεγκλήσεις εἰς ἐποχήν, καθ' ἣν εἴπερ ποτὲ ἀπῃτεῖτο ὁ συντονισμὸς τῆς ἐκκλησιαστικῆς δραστικότητος πρὸς συστηματικὴν ἄμυναν αὐτῶν τούτων τῶν βάσεων τῆς χριστιανικῆς θρησκείας κατὰ τῶν λυσσαλέων αὐτῆς ἐν τῇ σημερινῇ Ρωσίᾳ πολεμίων.

Ἡ Ἀδελφότης τῆς «Ζωῆς».

Οἱ «Ἐκκλησιαστικοὶ Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου ἐν τῷ ἀριθ. τῆς 13 Ἰουλίου καὶ ὑπὸ τὴν ἐπικεφαλίδα: «Ἡ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

	Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινά	Ἦχοι
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ	5	Κυρ. Θ΄ Ματθ.	Κυρ. Θ΄	Θ΄	λπ.δ΄
	12	Κυρ. Ι Ματθ.	» Ι	Ι΄	α΄
	19	Κυρ. ΙΑ΄ Ματθ.	» ΙΑ΄	ΙΑ΄	β΄
	26	Κυρ. ΙΒ΄ Ματθ.	» ΙΒ΄	Α΄	γ΄

πρόοδος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας γράφουσιν: «Ὁ Παν. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης, Μ. Ἀρχιμ. τῆς ἐν Λονδίνῳ Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἦτο ὁ κυριώτερος ὁμιλητὴς εἰς συγκέντρωσιν τῶν μελῶν τοῦ Συνδέσμου τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, λαβοῦσαν χώραν ἐν Highfield Park τῆς Ὀξφόρδης τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα. Μολονότι οὗτος εὑρίσκεται ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ὀλίγον τι πλειότερον τοῦ ἑνὸς ἔτους, ἀπήγγειλε τὴν ὁμιλίαν αὐτοῦ εἰς ἄπταιστον ἀγγλικὴν καὶ ἄνευ σημειώσεων. Περιέγραψε δὲ τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἐνεστῶσαν δρᾶσιν μιᾶς μοναδικῆς κινήσεως ἐν τῇ συγχρόνῳ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος πραγματουμένη ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος «Ζωῆς» καὶ προσήγαγεν ἀποδείξεις περὶ τῆς μεγάλης ἐπιδράσεως, ἣν ἀσκεῖ αὕτη διὰ τῶν ὑποστηρικτῶν της. Τὸ ὄργανον τῆς κινήσεως ταύτης «Ἡ Ζωή» ἔχει περὶ τὰς 40000 συνδρομητὰς καὶ κυκλοφορίαν μεγαλειτέραν ἐκείνης, ἣν ἔχει ἄλλη τις ἐφημερὶς ἢ περιοδικὸν ἐν Ἑλλάδι. Διὰ τοῦ ποιμαντικοῦ αὐτῶν ἔργου τοῦ κηρύγματος καὶ τῆς ἐξομολογήσεως, οἱ ἐργάται τῆς κινήσεως ταύτης ὑπῆρξαν τὰ μέσα τῆς δημιουργίας μιᾶς εὐρείας ἀναζωογονήσεως τῆς πνευματικῆς ζωῆς ἐν Ἑλλάδι. Ὁ ὁμιλητὴς εἶπεν ὅτι ἤκουσε παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου Κορινθίας ὅτι ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς ἐπαρχίας του Πνευματικοῦ ἀνήκοντος εἰς τὴν ἀδελφότητα ταύτην ἐκ τῶν 15 χιλ. κατοίκων τὰ τρία τέταρτα ἐγένοντο πραγματικοὶ χριστιανοί. Ἡ Ἀδελφότης πρό τινος ἐπραγματοποίησε νέαν ἔκδοσιν τῆς μεταφράσεως τῶν Ο΄., ἔχει δὲ καὶ ξενῶνα διά τινας ἐκ τῶν πτωχοτέρων φοιτητῶν τῆς Θεολ. Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν, ἔνθα οὗτοι παρασκευάζωνται, ἵνα καταταχθῶσιν εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος, συνελθοῦσα εἰς τακτικὰς συνεδρίας κατὰ τὸ λῆξαν δεκαπενθήμερον, διέκοψε τὰς ἐργασίας αὐτῆς τῇ 18 τρ. μηνὸς Ἰουλίου, συνεπείᾳ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νέου νόμου.

—Τῇ 11 τρ. μ. ὁμὰς ἐφημερίων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μετέβη ἐν σώματι πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀρφανοστροφείου Βουλιαγμένης καὶ παρέμεινεν ἐν μέσῳ τῶν ὀρφανῶν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπὸ τῆς προτεραίας εὑρισκόμενος ἐν τῷ Ὀρφανοτροφείῳ ἀντήλλαξε μετὰ τῶν ἐφημερίων διαφόρους σκέψεις περὶ συστηματικωτέρας ἐνισχύσεως τοῦ Ὀρφανοτροφείου, ἐν συνεχείᾳ τῶν γενομένων ἤδη ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ σχετικῶν συσκέψεων τῆς Ἐφορείας τοῦ ἱδρύματος καὶ τῶν Ἐφημερίων. Ἐκ τῶν ἐπισκεπτῶν προσήνεγκαν ὁ μὲν Ἀρχιμανδρίτης Νοταρᾶς Βασίλειος, ἐφημ. Ἁγ. Σοφίας Πειραιῶς δραχ. 500, ὁ δὲ ἐφημ. Ἁγίων Ἀναργύρων Ψυρρῆ Ἀναθάν. Χρηστάκης δραχ. 1000.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 13 Ἀπριλίου ἐν. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῆς 2ας Μαΐου τοῦ ἰδίου ἔτους καταχωρηθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 87 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐνεκρίθη ἡ ἵδρυσις ἐνοριακοῦ ναοῦ ἐν Ἀμπελοκήποις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος.

—Διωρίσθη σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Γαρδικίου» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας ὁ ἱερομ. Νεόφυτος Μαυροειδὴς ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος τοιούτου ἱεροδ. Χριστοφόρου Πυλουρπάτη.

—Ἐχορηγήθη τῷ Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Λαρίσης εἰκοσαήμερος ἀπουσίας ἄδεια διὰ Σμόκοβον πρὸς χρῆσιν λουτρῶν.

—Διεβιβάσθη τῷ ὑπουργείῳ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας ἡ ὑποβληθεῖσα τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ αἴτησις τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Καρδίτσης, δι' ἧς αἰτεῖται ὅπως καθιερωθῇ ὡς ἐτησία τοπικὴ ἑορτὴ ἡ Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων, πρὸς ἔκδοσιν τοῦ σχετικοῦ Διατάγματος.

—Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινε τὸ ὑποβληθὲν Αὐτῇ πρὸς ἔγκρισιν «Ἐγκόλπιον τοῦ Ἐκκλησιαζομένου Χριστιανοῦ» τοῦ Γραμματέως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν κ. Ἐμμανουὴλ Φαολέκα ὡς λίαν χρήσιμον καὶ ψυχωφελὲς τῷ χριστεπωνύμῳ πληρώματι.

—Ἐνεκρίθη ἡ εἰς πρεσβύτερον χειροτονία τοῦ Νικολάου Ἀλεξ. Κούρτη, διὰ τὴν Κοινότητα Ἀπολπένης, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λευκάδος καὶ Ἰθάκης.

—Διωρίσθη προσωρινὸς Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀσωμάτων, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λευκάδος καὶ Ἰθάκης, ὁ ἱερομ. Γερμανὸς Βρεττός, ἀντὶ τοῦ τέως τοιούτου ἱερομ. Θεοδοσίου Γεωργακάκη ἐπανελθόντος εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆς μετανοίας αὐτοῦ.

—Ἐνεκρίθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων ἡ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου χορηγηθεῖσα δι' Ἀμεσικὴν τρίμηνος ἀπουσίας ἄδεια τῷ Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Κορινθίας κ. Δαμασκηνοῦ δι' ὑποθέσεις τῆς σεισμοπαθοῦς Ἐπαρχίας αὐτοῦ.

—Λήξάσης τῆς πενταετοῦς θητείας τοῦ Ἡγ)λίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Ἀγνοῦντος» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀργολίδος, διωρίσθη προσωρινὸν τοιοῦτον, ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ ἱεροδ. Χαρίτωνος Χαμακιώτου ἡγουμένου, τοῦ ἱερομ. Ἀμβροσίου Ἀνδρίτσου, καὶ τοῦ μοναχοῦ Θεοδωρήτου Γεωργουλοπούλου, συμβούλων.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 4 Ἰουνίου ἐν. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 30 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους δημοσιευθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 101 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐνεκρίθη ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 100 ἐν. ἔτ. ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ἐπιβληθεῖσα ποινὴ τῆς ἑξαμήνου ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας μετ' ἰσοχρόνου στερήσεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ δικαιωμάτων εἰς τὸν Ἱερέα Νικόλαον Παπαγεωργίου Ἐφημέριον Ἀλποχωρίου, τῆς ὡς εἴρηται Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 4ῃ Ἰουνίου ἐν. ἔτ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 30 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους καταχωρηθέντος ἐν ὑπ' ἀριθ. 101 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐχαρίσθη τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς τῶν δύο ἐτῶν καὶ ἓξ μηνῶν ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας μετ' ἰσοχρόνου στερήσεως τῶν ἐκ τῆς ἐφημερίας αὐτῶν δικαιωμάτων, τῆς ἐπιβληθείσης εἰς τοὺς Ἱερεῖς Εὐστάθιον Λύτραν καὶ Εὐστάθιον Συκᾶν, ἐφημερίους Γούρας, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2022 π. ἔτ. ἀποφάσεως τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος.

—Διωρίσθη σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Κωνσταντίνου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος ὁ μοναχὸς Καλλιόπιος Γούναρης.

—Διὰ Διατάγματος τῇ 13 Ἀπριλίου ἐν. ἔτους ἐκδοθέντος καὶ τῇ 30 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους καταχωρηθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 68 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως ἠκυρώθη τὸ ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1927 ἐκδοθὲν καὶ τῇ 31 Δ)βρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους καταχωρηθὲν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 317 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, Προεδρικὸν Διάταγμα, δι' οὗ τὸ Παρεκκλήσιον «Ἅγιος Γεώργιος», τοῦ χωρίου Ἀλάϊμπεη, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μονεμβασίας καὶ Λακεδαίμονος, προσηρτήθη εἰς τὸν ἐνοριακὸν ναὸν τοῦ χωρίου Τσατσίου καὶ κατὰ συνέπειαν τὸ εἰρημένον Παρεκκλήσιον ἐπανέρχεται εἰς τὸν Ἐνοριακὸν ναὸν τοῦ χωρίου Δουραλῆ εἰς ὃν καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀκυρωθέντος Διατάγματος ὑπήγετο.

—Διωρίσθη Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Παντοκράτορος» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀκαρνανίας, ἀποτελούμενον ἐκ τῶν Ἀρχιμ. Γερμανοῦ Σταμαλουκάτου, ὡς ἡγουμένου, Ἀρχιμ. Σωφρονίου Παπακυριακοῦ καὶ Σεραφεὶμ Παπαβασιλείου, μοναχοῦ, ὡς συμβούλων, ἀντὶ τῶν ἀπαλλαγέντων τῶν καθηκόντων αὐτῶν Ἀρχιμ. Σωφρονίου Παπακυριακοῦ ἡγουμένου, Εὐγενίου Λαΐου καὶ Γεωργίου Κατσαλούρη συμβούλων.

—Διωρίσθη προσωρινὸς Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Θεοτοκίου», τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἄρτης, ὁ Ἀρχιμ. Εὐλόγιος Λορεντζᾶτος.

—Τηλεγραφικῶς ἠγγέλθη ἐκ Δράμας ὁ ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας θάνατος τοῦ Μητροπολίτου Δράμας Λαυρεντίου, ἐπισυμβὰς τὴν 6ην πρωϊνὴν ὥραν τῆς 24 λήγοντος.

— Σήμερον 25ην λήγοντος ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Μητροπολίτης Θήρας Ἀγαθάγγελος. Ἡ κηδεία αὐτοῦ ὡρίσθη διὰ τὴν αὔριον.

— Ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ παρεθέσαμεν πληροφορίας περὶ τῆς ἐσωτερικῆς διοργανώσεως τῆς σατανικῆς αἱρέσεως τῶν Σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν ἢ Χιλιαστῶν. Περὶ δὲ τοῦ τρόπου τῆς διεξαγομένης ὑπ' αὐτῶν συστηματικῆς προπαγάνδας ἡ «Ζωὴ» ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ της παρέχει τὰς ἑξῆς πληροφορίας συνιστῶσα εἰς τοὺς πιστοὺς προσοχὴν πρὸς τοὺς προβατοσχήμους τούτους λύκους. Ἡ νέα μέθοδος,

λέγει, τῶν Χιλιαστῶν εἶναι ἡ ἀκόλουθος: Περιέρχονται τὰ σπίτια, ζητοῦν ἀπὸ τὸν οἰκοδεσπότην ἢ τὴν οἰκοδέσποιναν νὰ δεχθῇ τὸν ἐπισκέπτην ἐπ' ὀλίγα λεπτά. Ὅταν γίνῃ δεκτός, ἀρχίζει διὰ τρόπου καταλλήλου συζήτησιν, ἐκ τῆς ὁποίας εἶναι πολὺ δύσκολον οἱ ἀνύποπτοι καὶ ἀγνοοῦντες τὰς διδασκαλίας τῶν αἱρετικῶν νὰ διακρίνουν ὅτι πρόκειται περὶ προπαγανδιστοῦ ζητοῦντος νὰ διασείσῃ τὰς χριστιανικάς των πεποιθήσεις καὶ μεταδώσῃ τὸ δηλητήριον τῆς πλάνης. Δὲν προσβάλλει ἄλλως τε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὁ Χιλιαστὴς ἐπισκέπτης τὰς ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν παραδεδεγμένας ἀληθείας τῆς πίστεως, ἀλλὰ διεκτραγῳδεῖ τὴν ἀκαταστασίαν ποὺ ἐπικρατεῖ σήμερον εἰς τὰ πλεῖστα Κράτη, προσπαθεῖ νὰ καταρρίψῃ πᾶσαν πρὸς τὸν Κλῆρον ὑπόληψιν — διότι διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ κρημνίζει καὶ τὴν πρὸς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, τῆς ὁποίας θεωρεῖται ἐκπρόσωπος ὁ Κλῆρος, ὑπόληψιν—καὶ προσκαλεῖ ἔπειτα τὸν ἀκροατήν του νὰ δεχθῇ τὰς χιλιαστικὰς δοξασίας, τὰς ὁποίας παρουσιάζει ὡς τὴν μόνην ἀληθῆ τῆς Ἁγίας Γραφῆς διδασκαλίαν! Φεύγων δὲ δίδει καὶ βιβλία χιλιαστικά, ἱκανὰ νὰ μεταδώσουν πλῆρες πλέον τῆς αἱρέσεως καὶ ἀπιστίας τὸ δηλητήριον. Τὰ βιβλία των φέρουν ἐπιγραφὰς τοιαύτας: «Ἀπελευθέρωσις», «Ἡ Κιθάρα τοῦ Θεοῦ», «Τὸ σχέδιον τῶν αἰώνων», «Φωτόδραμα τῆς Δημιουργίας», «Ἡ σημαία διὰ τοὺς Λαούς», «Ἡ διορία τοῦ Κόσμου», «Ἅδης» «Ἡ ἐπιθυμητὴ Κυβέρνησις», «Παρηγορία διὰ τὸν Λαόν», «Ἡ ἐπάνοδος τοῦ Κυρίου» καὶ ἄλλα. Συνιστῶμεν οἱ π ὸν θερμῶς εἰς τοὺς ἀναγνώστας νὰ ἀπομακρύνουν ἀπὸ τοῦ σπιτιοῦ των αὐτοστιγμεὶ πάντα τοιοῦτον ὕπουλον ἐπισκέπτην, ἐρχόμενον ἵνα κρημνίσῃ τὸ οἰκοδόμημα τῆς πίστεώς των καὶ ματαιώσῃ τὴν σωτηρίαν των, εἰσαγάγῃ δὲ εἰς τὸ σπίτι των τὴν ἀπιστίαν τῆς ἑβραϊκῆς ὀργανώσεως τῶν Χιλιαστῶν. Ἀκόμη δὲ καὶ νὰ διαφωτίζουν καὶ πάντα φίλον καὶ γνωστόν των, τὸν ὁποῖον τοιαῦτα ὄργανα τῆς πλάνης ἤθελον πλησιάσει, περὶ τῆς ποιότητος καὶ τῶν σατανικῶν σκοπῶν ποὺ ἐπιδιώκουν μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Κατὰ τὸν «Πάνταινον» τὴν 19 τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ἡ Α. Θ. Π. ἐκήρυξε τὴν λῆξιν τῶν συνεδριάσεων τῆς θερινῆς Συνόδου. Κατὰ τὰς 30 περίπου συνεδρίας, αἵτινες συνεκροτήθησαν, ἐξητάσθησαν τὰ ἀκόλουθα ζητήματα. Τὸ μεγαλείτερον μέρος τῶν Συνοδικῶν συνεδριῶν ἀπερροφήθη ὑπὸ τῆς μελέτης τῶν τριῶν προσχεδίων Κανονισμῶν, ἅτινα κατετέθησαν ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Πατριάρχου, ἤτοι α) Καταστατικοῦ Νόμου Ἐκκλησίας β) Πατριαρχικῆς Συγκλήτου γ) Ἐκλογῆς Πατριάρχου. Διὰ τῆς Π. Συγκλήτου νοεῖται Σῶμα Ἐκκλησιαστικὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν Ἱεραρχῶν, ἐκ πρεσβυτέρων καὶ λαϊκῶν, μὲ δικαιοδοσίαν τὴν ἔγκρισιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου καὶ τὴν ἀνωτάτην Ἐποπτείαν πασῶν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διαχειρίσεων. Περὶ τὸν θεσμὸν τοῦτον, ὡς ἐντελῶς νέον ἐν τῷ Θρόνῳ Ἀλεξανδρείας, διεξήχθησαν μακραὶ συζητήσεις. Σύντρεις οἱ Κανονισμοὶ θὰ ἐπανέλθωσιν ἐνώπιον τῆς Ἱ. Συνόδου εἰς τὴν χειμερινὴν αὐτῆς συνεδρίαν ἀφοῦ διονυχισθῶσιν ὑπὸ Ἐπιτροπῆς ἐξ ἀρχιερέων, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἐπιστημόνων. — Ἐξ ἀφορμῆς αἰτήσεως τοῦ Προέδρου τῆς ἐν Ἰσμαηλίᾳ Κοινότητος παριστῶντος τὸ Κοινοτικὸν ταμεῖον ὡς ἀδυνατοῦν νὰ βαστάσῃ τὰ βάρη αὐτοῦ, ἐγένετο δεκτόν, ὅπως καὶ τοῦ ἱερέως ὁ μισθὸς συνεισφέρῃ εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ταμείου κατὰ τὸ ποσοστόν, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκρίνετο ἀναγκαῖον νὰ συνεισφέρῃ ἐν ἰσότητι ἀναλογίας τὸ ὅλον Κοινοτικὸν μισθολόγιον. — Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἤκουσεν εὐχαρίστως τὰς ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου ἐκτεθείσας νομιμόφρονας διαθέσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ βεβαιώσαντος μέν, ὅτι δὲν θὰ ἐπαναληφθῇ πλέον ἡ παρὰ κανόνας τέλεσις λειτουργίας ἐν Δάχερ, ἀναγγείλαντος δὲ τὸν διορισμὸν Ἀντιπροσωπείας καὶ αἰτησαμένου τὴν ἐπευλογίαν αὐτῆς, ὡς καὶ τὴν δήλωσιν τῆς Α. Θ. Π. ὅτι δὲν θὰ ζητήσῃ εὐθύνας διὰ τὰς ἀντικανονικὰς λειτουργίας καὶ ἀκολουθίας τῶν Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως. Ἀνασκοπήσασα δὲ τὴν ὅλην τῶν Σιναϊτῶν ὑπόθεσιν ἔθηκεν ὡς βάσεις λύσεως αὐτῆς τὰς ἀκολούθους· α) Εἰς τοὺς Σιναΐτας ἀναγνωρίζεται τὸ δικαίωμα νὰ ἔχωσιν ἐν Δάχερ Καΐρου «Μετόχιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σινᾶ», οὐχὶ δὲ «Ἱερὰν Μονὴν Σινᾶ ἐν Καΐρῳ»· β) Ἐν τῷ Μετοχίῳ δύναται νὰ ἑδρεύῃ «Ἀντιπροσωπεία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σινᾶ» οὐχὶ δὲ «Σύναξις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σινᾶ»· γ) Οἱ «Ἀντιπρόσωποι» θὰ παρουσιάζονται ἑκάστοτε διὰ γράμματος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου πρὸς τὸν Πατριάρχην, οὐδεὶς δ' αὐτῶν θὰ μένῃ ἐν Καΐρῳ, ἐὰν κριθῇ ἀνεπιθύμητος ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου· δ) Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος θὰ εἰσέρχηται εἰς τὴν Πατριαρχικὴν δικαιοδοσίαν καὶ θὰ διαμένῃ ἐν αὐτῇ μόνον ἀδείᾳ τοῦ Πατριάρχου· ε) Οἱ ἐν τῷ Μετοχίῳ διαμένοντες Μοναχοὶ δύνανται νὰ ἔχωσιν οἶκον προσευχῆς διὰ τὰς μοναχικὰς ἀκολουθίας ἄνευ θυσιαστηρίου, ὡς ἐν τῷ Τόμῳ τοῦ Π)ρχου Σωφρονίου ὁρίζεται. Ἐὰν δὲ θέλωσιν, ὅπως ἐν τῷ Μετοχίῳ λειτουργῇ ἱερὸς ναὸς δημοσίας λατρείας, ὁ ναὸς οὗτος θὰ διατελῇ εἰς τὰς αὐτὰς πρὸς τὸν Π)χην σχέσεις, εἰς ἃς εὑρίσκονται καὶ πάντες οἱ ἄλλοι ναοὶ οἱ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Π)κῆς δικαιοδοσίας εὑρισκόμενοι. — Ἐκρίθη συνοδικῶς, ὅπως ἐκ τῶν νέων Μητροπολιτῶν ὁ μὲν Ἅγιος Ἀξώμης ἐπισκεφθῇ τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ἀρχομένου Σεπτεμβρίου, ὁ δὲ Ἰωαννουπόλεως παραμείνῃ ἐνταῦθα μέχρι τῆς φθινοπωρινῆς Συνόδου, μεθ' ἣν καὶ οὗτος θὰ μεταβῇ πρὸς διοργάνωσιν τῆς Ἐπαρχίας του. — Δικάσασα ἡ Ἱ. Σύνοδος κατεδίκασεν εἰς καθαίρεσιν παντελῆ ἀπὸ τῆς ἱερωσύνης τὸν Βασίλειον Λεβέντην ἢ Ἀνυφαντόπουλον, ἀπογυμνώσασα πάσης χάριτος καὶ σχήματος ἱερατικοῦ. — Ἐπανελθοῦσα ἡ Ι. Σύνοδος εἰς τὴν κατὰ τὸν Ἰανουάριον ὑπ' αὐτῆς ληφθεῖσαν ἀπόφασιν, ὅπως ἐν ὅλῳ τῷ Κλίματι τοῦ Π)χικοῦ Θρόνου ἐφαρμοσθῇ τὸ νέον ἡμερολόγιον ἀπὸ 1ης προσεχοῦς Ὀκτωβρίου, ἀριθμουμένης ὡς 14ης, ἐπεκύρωσεν αὖθις τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν καὶ ὑπέγραψε τὴν ἐπὶ τούτῳ ἀπολυθησομένην Πατριαρχικὴν καὶ Συνοδικὴν Ἐγκύκλιον.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἡ κίνησις πρὸς ἁπλοποίησιν τοῦ ἡμερολογίου,

σταθεροποίησιν τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα καὶ ἐξίσωσιν τῶν μηνῶν ἐσημείωσε σπουδαίαν πρόοδον. Ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1923 ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνων ἵδρυσεν εἰδικην Ἐπιτροπὴν πρὸς μελέτην τοῦ ζητήματος τούτου. Εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ὑπεβλήθησαν ἐξ ὅλου τοῦ κόσμου 185 σχέδια διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν ἐπεκράτησε τὸ σχέδιον τῆς διαιρέσεως τοῦ ἔτους εἰς 13 μῆνας ἔχοντας ἀνὰ 28 ἡμέρας. Ἑκάστη ἡμέρα θὰ συμπίπτῃ πάντοτε πρὸς ὡρισμένας ἡμερομηνίας, ὡς δεικνύει τὸ ἑξῆς διάγραμμα:

Πάντες οἱ μῆνες πάντων τῶν ἐτῶν.

Κυρ.	Δευτ.	Τρίτ.	Τετάρτ.	Πέμπ.	Παρ.	Σάβ.
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28

Ὁ νέος μὴν θὰ ὀνομασθῇ ***Ἥλιος*** (Sol) θὰ παρενειθῇ δὲ μεταξὺ Ἰουνίου και Ἰουλιου. Ἡ 365η ἡμερα τοῦ ἔτους θὰ εἶναι ἡ 29 Δεκεμβρίου, ἥτις θα ὀνομασθῇ «Ημερα τοῦ ἔτους». «Ἡ Βισεκτος ἡμερα» θὰ συμπιπτῃ ἀνὰ τετραετίαν τῇ 29 Ἰουνιου. Τὸ Πασχα θα ἑορταζηται τῇ 8 Ἀπριλίου. Ἐπειδὴ δὲ ἐν ἔτει 1933 ἡ 1 Ἰανουαρίου συμπιπτει κατα Κυριακήν, ὑπολογίζεται ὅτι δυναται να τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν τὸ νεον ἡμερολογιον κατὰ το ἔτος 1933. Ἡ Κοινωνία των Ἐθνῶν ὑπέβαλε το σχεδιον τουτο τῆς ἀλλοποιήσεως τοῦ ἡμερολογίου εις τα διάφορα Κράτη, ὧν πολλὰ ἀπεφανθησαν ἤδη ὑπὲρ τῆς ἀποδοχῆς αὐτοῦ. Ταὐτοχρονως δε ἀπεφανθησαν και ὑπὲρ της σταθεροποιησεως της ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ὑπο τὸν ὅρον ὅμως τῆς συμφωνίας πασῶν των Ἐκκλησιῶν. Παρ' ημὶν δὲν συνεζητηθη εἰσέτι τὸ νέον τοῦτο ἡμερολογιον.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πασης Ἑλλάδος, Ἡ Ἐκκλησία Ἀθηνῶν. Πρόλογος Δ. Γρ. Καμπούρογλου. Ἀθῆναι 1928. — Τὸ ἔργον του τοῦτο ὁ Μακ. συγγραφεὺς διαιρεῖ εἰς τέσσαρας περιόδους, ἀναλογους προς τας τῆς πολιτικῆς ἱστορίας: απο τῆς ἱδρυσεως τῆς Ἐκκλησίας Ἀθηνῶν μέχρι τῆς Φραγκοκρατιας, τὴν τῆς Φραγκοκρατίας, τὴν τῆς Τουρκοκρατιας, και τὴν περιοδον τῆς χειραφετήσεώς της μεχρι των ημερων ημῶν. Τὸ σύγγραμμα συνετάχθη ἐπὶ τῇ βασει πλουσιας βιβλιογραφιας, εἶνε δε ἡ πρώτη πλήρης και ἀρτια ἐπιστημονικὴ ιστορικὴ μονογραφια περὶ τῆς Ἐκκλησίας Ἀθηνων ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις κηρυγματος τοῦ Ἀπ. Παυλου μέχρι τοῦ νῦν κατέχοντος τὴν ἀρχιεπισκοπὴν των' Αθηνων θρόνου.

—Ἐξεδοθη το δεύτερον τριμηνιαῖον τεῦχος τοῦ «Ἐκκλ. Φάρου» Ἀλεξανδρειας μὲ ποικιλας καὶ ἐνδιαφερουσας μελετας.

Π. Ν. Τρεμπέλα. Ὁμιλητικὴ ἢ θεωρία τοῦ κηρύγματος. Ἀθῆναι. Ἐκδοτικος Οἶκος «Ζωη», 1928 σελ. ξγ' 238. — Ὁ σ. τοῦ ἔργου τουτου, ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν πρώτων τοῦ ἱεροῦ κηρυγματος ζηλωτῶν, καὶ ἄλλοτε ἐξέδωκε βοήθημα χρησιμωτατον δια τοὺς ἱεροκήρυκας, τα «Πρόχειρα ὑποδειγματα Ἐκκλησ. Ρητορικῆς». Τὸ ὑπ' ὄψιν ὁμως σύγγραμμα ἀποτελεῖ πλῆρες συστημα Ὁμιλιτικῆς. Ταύτην διαιρεῖ εἰς δύο τμήματα, ὧν προτάσσεται μακρὰ εἰσαγωγή, πραγματευομενη περι τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς Ὁμιλητικῆς, τοῦ κηρύγματος καὶ τοῦ διακόνου αὐτοῦ, καὶ περὶ ἄλλων προκαταρκτικων διὰ τὴν σπουδὴν τοῦ ὅλου ἔργου γνώσεων. Καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ τμήματι ὁ λόγος περὶ τῆς ὕλης τοῦ ἐκκλησ. λόγου (θέμα, πηγή, κατανομὴ ὕλης, στοιχεῖα τοῦ λόγου κλπ)· τὸ δὲ δεύτερον πραγματεύεται περὶ τῆς μορφῆς τοῦ ἐκκλησ λόγου (διάθεσις, συγγραφή, ἐκφώνησις). Τὰ περὶ τοῦ «ὕφους» καὶ τῆς «ἐκφωνήσεως» αἱ ἄλλαι ρητορικαὶ πραγματεύονται ἐν τρίτῳ μέρει, τῷ περὶ «λέξεως» (α' Εὕρεσις, β' Διάθεσις, γ' Λεξις), τὸ ὁποῖον ὀρθότερον ἀποδοτέον διὰ τοῦ ὅρου «Ἔκφρασις». Τὸ ἔργον κατακλείεται ὑπὸ πίνακος πραγμάτων καὶ ὀνομάτων. Οἱ κήρυκες τοῦ θείου λόγου θὰ εὕρωσιν ἐν τῷ συγγράμματι τούτῳ τὴν πρώτην παρ' ἡμῖν μετὰ περισσῆς ευρύτητος πραγματευομένην τὸ ὑποκειμενον τὴν Ὁμιλητικήν.

«Θεολογία». Ἐξεδόθη τὸ κβ' τεῦχος τῶν μηνῶν Ἀπριλίου — Ἰουνίου 1928 τῆς «Θεολογίας», οὗ περιεχόμενα εἶνε τὰ ἑξῆς: Κατάστασις τῆς Ὀρθοδ. Ἐκκλησίας Κύπρου κατὰ τὸν ιζ' αἰῶνα ὑπὸ ***Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου*** Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν. — Ἡ Κοινωνιολογικὴ σημασια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὑπὸ ***Παναγ. Ι. Μπρατσιώτου***, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου. — Ἔγγραφα περὶ τῆς Σκήτης τοῦ Τιμίου Προδρόμου Μ. Λαύρας Ἁγίου Ὄρους ὑπὸ ***Σπυρίδωνος Λαυριώτου,*** ἰατροῦ. Καλλινίκου Γ' Πατριάρχου ΚΠ. Ἐπιστολαὶ καὶ ἄλλα ἔγγραφα ὑπὸ ***Γ. Δεληγιάννη***, Καθηγητοῦ. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν Ἐξωκατακοίλων (Ἀπάντησις) ὑπὸ Ἀρχιμ. ***Χρυσοστόμου Δημητρίου*** — Κριτικὸν καὶ Βιβλιογραφικὸν Δελτίον.

Παραμυθίας καὶ Πάργας Ἀθηναγόρα τοῦ ἀπὸ Μεγάλων Πρωτοσυγγέλων. Τὸ θράσος τῆς ἀμαθείας. Ἀπάντησις εἰς τὰς κρίσεις ἐπὶ τοῦ θεσμοῦ τῶν συγκέλων τοῦ ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου Μ. Δημητρίου Δρος Θ. Φ. καὶ τέως Α. Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. 1928. — Ὁ Αρχιμ. Χρυσόστομος Δημητρίου ἐξέδωκεν ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἱ Ἐξωκατάκοιλοι Ἄρχοντες τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας». Τοῦτο ἐπέκρινεν ὁ συγγραφευς τοῦ παρόντος ἔργου Ὁ ἐν λόγῳ ἀρχιμανδρίτης εἶτα ἀντεπέκρινε τὸ τοῦ εἰρημένου μητροπολιτου βιβλιον «Ὁ θεσμὸς τῶν Συγκέλλων ἐν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχείῳ». Ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐπίκρισιν ταυτην ἀποτελεῖ τὸ ἄνω ἀναγραφόμενον συγγραμμάτιον. Ἡ συζήτησις, κατὰ βάσιν ἐπιστημονική, διεξήχθη μετὰ δριμύτητος ξένης ἀπολύτως πρὸς τὰ πνευματικὰ ἐντρυφήματα. Καὶ ἐν τῇ ἀπὸ τῆς βλοσυρότητος τῶν συζητητῶν ἐντυπώσει χάνεται τὸ πολύτιμον ἐπιστημονικὸν κέρδος.

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη κατὰ τοὺς Ἑβδομήκοντα. Ἐγκρίσει τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις. Ἐκδοτικὸς οἶκος «Ζωὴ» 1928. Διὰ τοῦ ἀπὸ 19 Μαΐου ἐν. ἐ. καὶ ὑπ' ἀριθμ. 3293]4604 ἐγγ άφου αὐτῆς ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινε τὴν παροῦσαν ἔκδοσιν τῆς Π. Δ. εὑροῦσα τὸ κείμενον αὐτῆς σύμφωνον προς τὸ παραδεδεγμένον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀρχετυπον κείμενον. ἀπένειμε δὲ εἰς τοὺς περὶ τὴν «Ζωὴν» ἐκδότας τὸν δίκαιον ἔπαινον ἐπὶ τῇ ὠφελιμωτάτῃ, ψυχοσωτηρίῳ καὶ λίαν ἐπιμεμελημένῃ ταύτῃ ἐκδόσει. Δι' αὐτῆς πληροῦται μεγα κενόν, ἤδη δὲ ὁ εὐσεβὴς ἑλληνικὸς λαὸς ἔχει τὴν Π. Διαθήκην κατὰ τὴν μετάφρασιν τῶν Ο'. ἐν ἑλληνικῇ ἐκδόσει. Δι' αὐτῆς θὰ καταστῇ ἡ Π. Διαθήκη προσιτωτέρα πρὸς αὐτὸν καὶ γνωριμωτερα διὰ τῆς ἀναγνώσεως καὶ ἑρμηνείας.

ΙΕΡΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Γνωστὸν καθίσταται τοῖς ἐνδιαφερομένοις ὅτι οἱ εἰσιτήριοι ἐξετάσεις ἐν τῇ Ἱερατ. Σχολῇ Τριπόλεως γενησονται τῇ 24 Σ)βρίου ἐ. ἔ. ἐν τοῖς μαθημασι τοῖς διδασκομενοις εν τῷ Σχολαρχείῳ. Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης οἱ ἐξετασθησόμενοι δέον νὰ ὑποβαλωσι πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολιτην Μαντινείας καὶ Κυνουριας Πρόεδρον τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς, μετὰ σχετικῆς ἐπὶ χαρτοσήμου αἰτησεώς των, τὰ ἑξῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου ὁριζόμενα πιστοποιητικά' ἤτοι: 1) Ἀπολυτήριον Σχολαρχείου, ἢ καὶ ἐνδεικτικὸν τάξεώς τινος

τοῦ Γυμνασίου, μὲ βαθμὸν τοὐλάχιστον καλῶς καὶ διαγωγὴν τοὐλάχιστον κοσμίαν. 2) Πιστοποιητικὸν Προέδρου Κοινότητος περὶ ταὐτότητος και ἡλικίας. 3) Πιστοποιητικὸν τοῦ ἐφημερίου ἱερέως περὶ τῆς χρηστότητος εὐσεβείας καὶ της εἰς τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα κλίσεως τοῦ ὑποψηφιου ἱεροσπουδαστοῦ, ἐπικυρωμένον ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου Μητροπολίτου καὶ κατὰ τὸ περιεχόμενον. 4) Πιστοποιητικὸν ἰατροῦ περὶ ὑγείας και ἀρτιμελείας. Ἐξετασθήσονται δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ σχολικοῦ ἰατροῦ. Ἡ ἐν τῇ σχολῇ φοίτησις ἔσται πενταετής. Οἱ μαθηταὶ θὰ εἶναι ἐσωτερικοὶ καὶ θὰ καταβάλωσι διὰ τροφεῖα τὸ ὑπὸ τῆς Ἐφορείας κανονισθησόμενον καὶ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργειου ἐγκριθησόμενον χρηματικὸν ποσόν. Οἱ διὰ τὴν Α΄. Τάξιν μαθηταὶ δεν δύνανται νὰ εἶναι πλέον τῶν τριάκοντα.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἐφορείας τῆς Σχολῆς).

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβουλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γιαννετᾶς προκηρύττει ὅτι ἐκτιθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς τριετῆ ἐνοικίασιν ὁ ἐν τῇ περιφερείᾳ Βουβαλας κείμενος Ὑδρόμυλος τῆς Μονῆς συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ταυταρίθμου διακηρύξεως ἡμῶν, ὧν οἱ βουλομενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν ἐν τῷ γραφειῳ ἡμῶν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ δημοπρασιων τὴν 16ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμεραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Λαύρας διακηρυττει ὅτι ἐκτιθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασιαν ἐκποιήσεως τὰ ἐν τῇ Συνοικίᾳ «Φανερωμένης» τῆς πόλεως Αἰγίου 10 οἰκόπεδα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Λαύρας ἐκ 459.705 τετραγωνικῶν πήχεων συνολικῶς Ἡ δημοπρασια ἐνεργηθήσεται «ἐν Αἰγίῳ» τὴν 15ην Ἰουλιου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακην καὶ ὥραν 10ην π μ.—12 μεσημβρινὴν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ Χρηστου Κεφαλοπούλου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του, τοῦ Ἡγ)βουλίου ἢ ἀντιπροσωπου του ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ οἰκειου Ἱεραρχου. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται τῶν μὲν εἰς 26 δρ. τῶν δὲ εἰς 30 δραχ. κατὰ πῆχυν. Ὅροι διακηρύξεως καὶ σχετικαι πληροφοριαι παρὰ τῷ εἰρημένῳ Συμβολαιογραφῳ Αἰγίου καὶ τῷ Γραφείῳ τῆς Μονης.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβουλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χρυσοποδαρισίσσης, Πατρῶν προκηρύττει ὅτι τὴν 29ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Πατρῶν Γεωργίου Δημητροπούλου (πρώην Βουλγαράκη) ἐνεργηθήσεται πλειοδοτικὴ δημοπρασία τῶν ἐν Πατραις 4 οἰκημάτων τῆς Μονῆς συμφώνως τοῖς ὅροις συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ὧν ἀντίγραφα ἔχουσι κατατεθῇ ἔν τε τῷ Γραφειῳ τῆς Δημαρχίας Πατρῶν καὶ τῆς Μονῆς Ἐὰν κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἡμεραν ματαιωθῇ ἡ δημοπρασία ἢ δοθῇ προσθήκη ἐπαναληφθήσεται αὕτη κατὰ τὰς ἑπομένας Κυριακὰς ἤτοι τὴν 5ην καὶ 12ην Αὐγουστου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 τῆς μεσημβρίας.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βράχου «Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» προκηρύττει ὅτι ἐκτιθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημυπρασίαν διετοῦς ἐνοικιάσεως ἡ χειμερινὴ βοσκὴ τῶν Λειβαδιων τῆς Μονῆς Βαθειᾶς, Τρούσιας καὶ Πηγαδακίου. Ἡ δημοπρασια ἐνεργηθήσεται ἐν Νεμεᾳ τὴν 5ην Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρᾳ 10 12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμ)γράφου Νεμέας κ. Κ. Π. Μητράκου παρόντος καὶ ἑνὸς μέλους τοῦ Ἡγου)λίου τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Μυτιλήνῃ Ἱερᾶς Μονῆς Ὑψηλοῦ διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ὁ βαλανιδόκαρπος ἐπὶ τῶν δένδρων τῶν κτημάτων «Κέραμος καὶ Λαγκάδα». Οἱ ὅροι συγγραφῆς εὑρίσκονται κατατεθειμένοι ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς ἔνθα δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι. Ἡ δημοπρασία διεξαχθήσεται ἐν Σιγρίῳ τὴν 12ην Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐρεσσοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἐλασσῶνι Ἱερᾶς Μονῆς Ὀλυμπιωτισσης προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς μειοδοτικην δημοπρασιαν ἡ ἐπισκευὴ τῆς νοτίας πλευρᾶς τῆςΜονῆς συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς σχετικῆς διακηρύξεως εὑρισκομενης εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς ἔνθα οἱ βουλόμενοι δυνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Τὸ ἔργον προϋπολογίσθη εἰς δραχμὰς 82.100. Ἡ μειοδοσία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσωνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τὴν 22 Ἰουλίου 1928 ἡμέραν Κυριακὴν και ὥραν 10—12 π. μ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Λαύρας διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασιαν ἐκποιησεως 1) 20 προβατα γεγηρακότα, 2) δύο κριοὶ καὶ 3) 50—70 αἶγες, ὡσαύτως εἰς ἐνεατῆ ἐνοικίασιν τὴν ἐν Βουτομενῳ Αἰγίου Ἄμπελον τῆς Μονῆς Ἁγίας Λαύρας. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται διὰ μὲν τὴν ἐκποιησιν τῶν αἰγοπροβάτων την 21ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Σαββατον καὶ ὥραν 10ην π. μ.—12ην μεσημβρινὴν ἐν Καλαβρύτοις ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Παναγ. Καλαντζῆ διὰ δὲ τὴν ἐνοικίασιν τῆς ἀμπέλου τὴν 22αν Ἰουλιου ἐν. ἔ. ἡμεραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην—12ην μεσημβρινὴν ἐν Αἰγιῳ ἐνωπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Χριστου Κεφαλοπούλου ἢ τῶν νομίμων ἀναπληρωτῶν των. Πρώτη προσφορὰ ὁριζεται δι᾿ ἕκαστον μὲν Κριὸν 250 δραχ. δι᾿ ἕκαστον προβατον 150 δραχμὰς καὶ δι᾿ ἑκάστην αἶγα 200 δραχ. διὰ δὲ τὴν ἄμπελον τὰ μὲν 4 πρῶτα ἔτη 300 δραχ. ἐτησίως διὰ δὲ τα ὑπόλοιπα 5 ἔτη 500 δραχ. ἐτησίως. Ὅροι συγγραφῆς ὑποχρεώσεων καὶ σχετικαὶ πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα τῶν εἰρημένων Συμβολαιογραφων καὶ τῷ γραφειῳ τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κρεμαστῆς δηλοῖ ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασιαν μία ὄνος ἐτῶν 2 1)2 3 ἀναστήματος μετρίου καὶ χρώματος στακτι, τὴν 29 Ἰουλίου 1928 ἢ ἐν ἀναβολῇ τὴν 5 Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ 10 12 π. μ. ἐν Κρεκουκίῳ καὶ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ολυμπίων Δημοσθένους Κατσικα ἧς ἡ πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται τὸ ποσον τῶν 700 δραχμῶν καὶ κατὰ τοὺς ὅρους καὶ συμφωνίας τῆς ἀρχικῆς ἡμῶν διακηρύξεως τῆς κατατιθεμένης εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθενται πρὸς ἐκποιησιν διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας 1) ἓξ ἀγελάδες, 2) Τρεῖς βόες, 3) Τέσσαρες φορβάδες διαφόρων ἡλικιῶν, καὶ 4) δύο πῶλοι ἡμιόνων ἡλικίας ἓξ μηνῶν ἕκαστος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ὑπ᾿ ἀριθ. 70 ἐ ἔ. διακηρύξεως τῆς Μονῆς, εὑρισκομένης ἐν τῷ γραφείῳ αὐτῆς καὶ ἐν τῷ Κοινοτικῷ καταστήματι Ἐλασσῶνος ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται προσερχόμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν αὐτῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνηθει τῶν δημοπρατιῶν τόπῳ τὴν 23ην τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἐ. ἔ ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος Π. Γαρδικη ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζιρμπίτσης διακηρύττει ὅτι ἐκτιθεται εἰς πλειοδοτικὴν ἐνοικιάσεως δημοπρασίαν διὰ τριετίαν ὁ βαλανιδόκαρπος τῶν ἐν θέσεσι Λάγιου καὶ Πριτσιότητις βαλανοδένδρων τὴν 22αν Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμεραν Κυριακην καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν Γυθείῳ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Γυθειου κ. Θεοδ. Λιακάκου. Οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λαβωσι γνῶτιν τῶν δρων συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, ἐν τῷ ἄνω Συμβολαιογραφείῳ καὶ ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Κανάλλων προκηρύττει ὅτι θέλει ἐκθέσῃ εἰς δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τὸν Βάλτον τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία θέλει γίνῃ ἐν Κατερίνῃ εἰς δύο συνεχεῖς Κυριακὰς τὴν 5ην καὶ 12ην Αὐγούστου 1928 ὥραν 10ην—12ην π. μ. ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Κατερίνης κ. Βασιλείου Λιάκου συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ἀρχικῆς διακηρύξεως.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Κανάλλων προκηρύττει ὅτι θέλει ἐκθέσῃ εἰς ἐκποίησιν πλειοδοτικῆς δημοπρασίας τὸν ἐλαιόκαρπον τοῦ ἐν Σκοτίνῃ ἐλαιῶν τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Κατερίνῃ εἰς δύο συνεχεῖς Κυριακὰς τὴν 5ην καὶ 12ην Αὐγούστου ἐ. ἔ. 1928 ὥραν 10ην—12ην π. μ. ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Κατερίνης κ Βασιλείου Λιάκου συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ἀρχικῆς διακηρύξεως

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σπαρμοῦ διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς ἐκποίησιν, 1ον 60 βιτούλια 2ον 20 αἶγες καὶ 20 προβατίναι παλαιαί, 3ον 4 ἀγελάδες ἐτῶν 15 καὶ ἅ ω, 4ον ἕνα βόδι ἐτῶν 18, 5ον ἕνα δαμαλάκι ὁμοίως πρὸς πενταετῆ ἐνοικίασιν, 1ον δύο οἰκήματα μετὰ δύο ἀχυρώνων καὶ ἡ ἐν τῷ γνωστῷ μετοχίῳ ἀποθήκη μεθ' ἑνὸς δωματίου καὶ σταύλου ἐν Τσαριτσάνῃ, ἕνας ὑδρόμυλος εἰς τὸ Μετόχιον Σπαρμός. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 21, 22 καὶ 23 Ἰουλίου ἐν Ἐλασσῶνι, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Γαρδίκη καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ συμφώνως τῶν ὅρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 11 διακηρύξεως ἡμῶν ἧς δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλόμενοι ν' διαγωνισθῶσιν ἐν τῷ ἄνω Συμβολαιογράφῳ καὶ ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινοῦς, διακηρύττει ὅτι ἐκτιθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν διὰ τὴν ἐκποίησιν πεντακοσίων (ἀριθ. 500) ὀκάδων ἐλαίου ἐλαιῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινοῦς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Γαβαλοῦ Μακρυνείας καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 13ην 14ην καὶ 15ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. καὶ ὥραν 10 12 π μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Γαβαλοῦς καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ὁ τελευταῖος πλειοδότης βαρύνεται μὲ τὰ ἔξοδα παραστάσεως συμβολαιγράφου κηρύκεια ὡς καὶ δημοσιεύσεως εἰς τὰς ἐφημερίδας Οὐδόλως εὐθύνεται ἡ Ἱερὰ Μονὴ διὰ πᾶσαν βραδύτητα περὶ τὴν ἔγκρισιν καὶ κατακύρωσιν τῶν πρακτικῶν παρὰ τῆς ἁρμοδίας ἀρχῆς. Οἱ βουλόμενοι νὰ μετάσχωσιν εἰς τὴν ὡς διείληπται δημοπρασίαν δύνανται πλείονας πληροφορίας νὰ λάβωσιν προσερχόμενοι εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινοῦς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαριᾶς προκηρύσει ὅτι ἐκτίθεται πρὸς ἐκποίησιν διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας ὁ παλαιὸς ὑδρόμυλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαριᾶς, γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Μύλος Δανιήλ» κείμενος ἐντὸς τῆς κτηματικῆς περιφερείας τῆς Μονῆς Παλαιοκαριᾶς, συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 72 ἐ. ἔ διακηρύξεως τῆς Μονῆς, εὑρισκομένης ἐν τῷ γραφείῳ αὐτῆς καὶ ἐν τῷ Κοινοτικῷ καταστήματι Δεσκάτης, ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται προσερχόμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν αὐτῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Δεσκάτῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τὴν 23ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10 2 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογραφοῦντος Εἰρηνοδίκου Δεσκάτης ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἀντωνίου Δεμεράδων προκηρύσσει πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν δι' ἐκποίησιν δώδεκα ἀγελαδικῶν διαφόρων ἡλικιῶν συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθμ. 63 διακηρύξει. Ἡ δημοπρασία γεννήσεται ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος καὶ τοῦ Ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς τὴν 30ὴν Ἰουλίου ἡμέραν δευτέραν καὶ ὥραν δεκάτην π. μ.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθεται πρὸς μίσθωσιν διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας διὰ μίαν πενταετίαν ὁ ὑδρόμυλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀναλήψεως συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 71 ἐ ἔ. διακηρύξεως τῆς Μονῆς, εὑρισκομένης ἐν τῷ γραφείῳ αὐτῆς καὶ ἐν τῷ Κοινοτικῷ καταστήματι Ἐλασσῶνος ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται προσερχόμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν αὐτῆς. Ἡ δημοπραοία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τὴν 23ην τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10—12 π. μ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος Π. Γαρδίκη ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τσιοτουλίου προκηρύττει ὅτι τὴν 28ην Ἰουλίου ἐ. ἔτους ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10—12 τῆς μεσημβρίας ἐν Τσιοτιλίῳ καὶ ἐν τῷσυνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, ἐνώπιον τοῦ Ἡγ)λίου καὶ τοῦ κ. Εἰρηνοδίκου Τσιοτίου, ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις 12 π οβάτων, 7 Αἰγῶν καὶ 1 τράγου διαφόρων ἡλικιῶν τῆς ἱερᾶς Μονῆς Τσιτσιουλίου συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 10 ἐ. ἔ. διακηρύξει τοῦ Ἡγ)λίου τούτου διαλαμβανομένοις, ὧν ἀντίγραφα ἔχουσι κατατεθῆ πρὸς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Τὰ μὲν πρόβατα εὑρίσκονται εἰς τὸ Ποιμνιοστάσιον τοῦ Ἰω. Γιακούζη ἐν Τσιοτουλίῳ, αἱ δὲ αἶγες εἰς τὸν Γεώργιον Παπαθανασίου ἐν Γριζάνῳ.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Μεσολογγίου (τ. δ. Μακρυνείας) Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινοῦς διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις 500 ὀκάδων ἐλαίου Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Γαβαλοῦ τῇ 13, 14 καὶ 15ῃ Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἀπὸ ὥραν 10—12 π. μ. παρουσίᾳ τοῦ συμβολαιογράφου Γαβαλοῦς καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Στεφανίῳ Ἱερᾶς Μονῆς ὁ «Ἅγιος Δημήτριος» διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν 22αν Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 μεσημβρινὴν ἐν Χιλιομοδίῳ, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κλεωνῶν Δημητρίου Μπαχταλιᾶ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν, ἡ τετραετὴς ἐνοικίασις τῶν ἀγρῶν τῆς Μονῆς Καρυᾶς Μπεζοῦλες καλκούλισια, Δρόμον Λειβάδια Λιλιάκα, Μαστρογιάννη, Ἀπριές, λαχίδων Μ. Λάκκας καὶ Μέγας Βάσαζας, συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 78 ἐ ἔ. διακηρύξεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ὧν δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν οἱ βουλόμενοι προσερχόμενοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ἠλείας Ἱερᾶς Μονῆς «Πορετσοῦ» προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημπρασίαν τριετοῦς ἐνοικιάσεως, ἀρχομένης ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1929, τοῦ χειμερινοῦ ὡς καὶ θερινοῦ λειβαδίου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς, τοῦ ἐν θέσει «Κυδωνιᾶ» κειμένου ἐν τοῖς ὁρίοις τῶν Κοινοτήτων Πορτῶν καὶ Χαντζουρίου τῶν ἐν τῷ τ. δ. Δύμης Ἐπαρχίας Πατρῶν. Ἐνεργηθεισομένης (τῆς δημοπρασίας) κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἕκτην (26ην) Αὐγούστου ἐ. ἔ ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρᾳ 10—12 μεσημβρίαν, ἐν Κάτω Ἀχαΐᾳ, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Νικολάου Κοντοπούλου, ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ ἑνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου Ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως αὐτῆς, ἕνεκεν οἱουδήποτε λόγου ἢ μείζονος νομίμου προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς, θὰ ἐπαναλαμβάνεται αὕτη καὶ ἑκάστην ἐφεξῆς Κυριακήν, ἐπὶ τῇ βάσει νέας διακηρύξεως τοιχοκολουμένης μόνον ἐν τῷ Κοινοτικῷ Καταστήματι τῆς Κοινότητος Χαντζουρίου (εἰς ἣν ὑπάγεται τὸ λειβάδιον) πρὸ τριῶν τοὐλάχιστον ἡμερῶν.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1927

τοῦ ἀπολογ. Κεφ.	Ἀρθ.	Ἐδ.	Εἶδος ἐσόδων	Ἔσοδα Εἰσπρ.	
Α'			*Πρόσοδοι περιουσίας*		
	1		*Ἀκίνητα*		
		α	Ἐξ εἰσπράξεων ἱερ. ναοῦ Ἁγ. Βαρβάρας	18925	50
Β			*Συνδρομαὶ καὶ δωρεαὶ*		
	1		*Τακτικαὶ*		
		α	Τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν	12000	
		β	Τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἁγ. Γεωργίου	11482	
		γ	» Ὑπαπαντῆς	2525	
		δ	Τοῦ Νεκροταφείου Πειραιῶς	3075	60
		ε	Τῶν τακτικῶν μην συνδρομητῶν	6908	50
			Ἄθροισις	35991	10
	2		*Ἔκτακτοι*		
		α	Ἐκ διαφόρων, ἐκ δωρεῶν	6480	
		β	Ἐξ ἑορτῶν καὶ ἀγορῶν	21060	—
			Ἄθροισις	27540	

τοῦ ἀπολογ. Κεφ.	Ἀρθ.	Ἐδ.	Εἶδος ἐξόδων	Ἔξοδα Πληρωθέντα	
Α			*Συντήρησις Ὀρφανοτροφείου*		
	1	α	Τροφοδοσία	3106	
	2	β	Ἱματισμὸς	3477	40
	3	γ	Ὑπόδυσις	3325	
	4	δ	Ἰατρικὴ περίθαλψις	30	
	5	ε	Γραφικὴ ὕλη καὶ βιβλία	896	40
			Ἄθροισις	10834	80
Β			*Μισθοδοσίαι καὶ ἐνοίκια*		
	1		*Διδακτικοῦ προσωπικοῦ*		
		α	Διδασκαλίσσης	2350	
		β	Ὑπηρετικὸν προσωπικὸν	450	
			Ἄθροισις	2800	
	2		Ἐνοίκια οἰκήματος	13300	
Γ			*Γενικὰ ἔξοδα*		
	1	α	Γραφικὴ ὕλη γραφείου	1419	30
	2	β	Ἀπρόβλεπτα	2571	30
		γ	Κηρὸς καὶ ἔξοδα ἱ. ν. Ἁγ. Βαρβάρας	7236	50
		δ	Ἔπιπλα καὶ σκεύη	5590	—
			Ἄθροισις	16817	10
Δ	1	α	Ὑπόλοιπον εἰς τὸ Ταμεῖον	38704	70

Ἀνακεφαλαίωσις ἐσόδων

Α'	Πρόσοδοι περιουσίας	18925	50
Β'	Συνδρομαὶ καὶ δωρεαὶ	63531	10
	Ἄθροισις	82456	60

Ἀνακεφαλαίωσις ἐξόδων

Α'	Συντήρησις Ὀρφανοτροφείου	10834	80
Β'	Μισθοδοσίαι καὶ Ἐνοίκια	16100	
Γ'	Γενικὰ ἔξοδα	16817	10
Δ'	Ὑπόλοιπον εἰς τὸ Ταμεῖον	38704	70
	Ἄθροισις	82456	60

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ. Σ.
† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ὁ Διευθυντὴς
Ἀρχιμ. **Πολύκαρπος Λιώσης**

Ἡ Ταμίας
Δήμητρα Γεωργ. Δρέλλια

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Νικάνορος προκηρύττει ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως 25 τράγους στρίφα καὶ 40 προβατίνας ἐκ τῶν παλαιοτέρων τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία γεννήσεται ἐν Κοζάνῃ τῇ 4ῃ προσεχοῦς Αὐγούστου, ἡμέρᾳ Σαββάτῳ καὶ ὥρᾳ 10—12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ πρὸ τοῦ Καφφενείου Ἰ. Τσιτσεχλῆ, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κοζάνης Δημητρίου Πράσσου καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ὑπ' ἀριθ 78 ἐ. ἔ. διακηρύξεως ἡμῶν, ἧς ἀντίγραφον παρὰ τῷ ὡς ἄνω Συμβολαιογράφῳ, ἔνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Κανάλλων προκηρύττει ὅτι θέλει ἐκθέσῃ εἰς δημοπρασίαν μονοετοῦς ἐνοικιάσεως τὴν χειμερινὴν καὶ θερινὴν βοσκὴν τῆς Μονῆς, διὰ τὴν κτηνοτροφικὴν περίοδον 1928 καὶ 1929. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐντὸς τῆς πόλεως Κατερίνης εἰς δύο συνεχεῖς Κυριακὰς ἤτοι τὴν 5ην καὶ 12ην τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἐ. ἔ. 1928 ὥραν 10ην - 12ην π. μ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Κατερίνης κ. Βασιλείου Λιάκου συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ἀρχικῆς διακηρύξεως.

ΤΥΠΟΙΣ "ΦΟΙΝΙΚΟΣ" ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 44